

Περί της καταγωγής του Χριστιανισμού - Η παραχάραξη της ιουδαϊκής παραδόσεως

Μία από τις μεγάλες αντιφάσεις της χριστιανικής απολογητικής είναι και η εξής: Ενώ κατά το θαύμα της Πεντηκοστής, όπως περιγράφεται στις «*θεόπνευστες Πράξεις των Αποστόλων*, κεφάλαιο 2, όλοι οι Απόστολοι την πρωίαν της Πεντηκοστής ως εκ του θαύματος της επιφοιτήσεως του αγίου πνεύματος υπό μορφή πυρίνων γλωσσών, ομίλησαν απταιστως όλες τις γλώσσες του κόσμου, από την άλλη μεριά πολλοί χριστιανοί Πατέρες και θεολόγοι δηλώνουν κατηγορηματικώς ότι ο Θεός

Πατήρ Γιαχβέχ είχε προνοήσει διά του θεϊκού σχεδίου του ώστε να ομιλήσει ολόκληρος ο περί την Μεσόγειο κόσμος την Κοινήν Αλεξανδρινήν Ελληνικήν διάλεκτον, δια να διαδοθεί ο Χριστιανισμός δι' αυτής. Ακόμη και ο Μέγας Αλέξανδρος, χωρίς να το γνωρίζει, είχε καταστεί όργανο του Γιαχβέχ! Έχομε ακόμα και την εκδοχή των γλωσσολαλιών, της τρέλας και αποβλάκωσης δηλαδή, που τις εκθειάζει ως ειδικό χάρισμα ο Παύλος στην *Α΄ Προς Κορινθίους*, κεφάλαιο 14. Ποίαν εκδοχή λοιπόν προτιμάτε; Απορούμε όμως διατί ο Πατήρ Γιαχβέχ δεν προτίμησε τη γλώσσα του περιουσίου λαού του στην οποία ήταν γραμμένος και ο ιερός λόγος του, της *Παλαιάς Διαθήκης*! Ακόμα απορούμε διατί οι άγιοι και θεοφόροι Πατέρες από τον τέταρτον αιώνα και μετά δεν έγραψαν στην ακραιφνή θεϊκή γλώσσα των *Ευαγγελίων*, την Κοινήν, αλλά αττίκιζαν!

Εκτός από τις διάφορες παραπλανητικές ή γενικόλογες ή περιφερειακές απαντήσεις, οι απολογητές μαζί με τους ορθόδοξους εκκλησιαστικούς πατέρες μονοπωλούσαν και την ερμηνεία των γραφών. Μόνο αυτοί καταλάβαιναν τις γραφές σωστά και γι' αυτό όλοι οι άλλοι έπρεπε να τους ακούν χωρίς ιδίαν γνώση, κρίση και χωρίς αντίρρηση. Ακόμα και οι Εβραίοι οι οποίοι έγραψαν τις δικές τους γραφές με τα χεράκια τους έπρεπε και αυτοί να ακούν τυφλά τους Χριστιανούς στο πως πρέπει να τις κατανοούν! Η συνεχής χρήση, παρερμηνεία και διαστρέβλωση των Εβραϊκών γραφών από τους Χριστιανούς θεολόγους και απολογητές είναι ένα τεράστιο ζήτημα που πολλάκις έχει προκαλέσει σφοδρές διαμάχες, μίσση, φανατισμούς, διώξεις, σφαγές, καταστροφές, κλπ., μεταξύ Χριστιανών και

Εβραίων. Βεβαίως και οι Εβραϊκές γραφές δεν είναι τίποτα σπουδαία πράγματα. Πέραν των θηριωδιών, ανοησιών, βαρβαροτήτων, κλπ. που περιέχουν πρόκειται για ένα μείγμα αντιγραφής και συρραφής γραπτών τεσσάρων ομάδων: Ελοχιμιστών, Γιαχβιστών, Δευτερονομιστών και Ιερέων. Ήλθαν μετά οι Χριστιανοί και με την αντιφατική θεολογία τους, τις έκαναν έτι χειρότερες.

Πολλές πιθανές θεωρίες και απόψεις έχουν προταθεί για την απαρχή και την άνοδο του Χριστιανισμού. Υπάρχουν λόγου χάρη, συνωμοτικές, μυθολογικές, παγανιστικές, ενοποιητικές, συγκριτικές, ηλιαστρολογικές, αστρολογικές, αστροθεολογικές, κλπ., θεωρίες. Η κάθε μια έχει τα δικά της επιχειρήματα, τα οποία δεν είναι ευκαταφρόνητα. Π. χ. η ίδια η *Παλαιά Διαθήκη* περιέχει πολλά ηλιαστρολογικά και αστρολογικά στοιχεία. Όμως από τις έρευνες πολλών αμερολήπτων επιστημόνων, μεταξύ των οποίων υπήρχαν πολλοί Χριστιανοί θεολόγοι, Εβραίοι ερευνητές, αρχαιολόγοι και πολλοί άλλοι επιστήμονες, βγαίνει το συμπέρασμα ότι: **«Ο Χριστιανισμός άρχισε ως μεσσιανική, αποκαλυπτική και άμεσα εσχατολογική αίρεση του Ιουδαϊσμού.»**. Τα παλαιότερα Ιουδαϊκά και Χριστιανικά γραπτά που έχουν σωθεί επ' αυτού του θέματος, η μελέτη της ζωής των πρώτων Χριστιανών, τα *Χειρόγραφα της Νεκράς Θαλάσσης*, όλα τα απόκρυφα και ψευδεπίγραφα βιβλία των δύο πρώτων αιώνων προ και μετά Κοινής Εποχής, οι εμμονές όλων των πρωτοχριστιανικών αιρέσεων, ολόκληρη η *Καινή Διαθήκη*, κλπ., περιέχουν πάρα πολλά και ισχυρά στοιχεία για να εξαχθεί το συμπέρασμα αυτό. «Η εσχατολογική εποχή έφθασε και ευρίσκεται προ των θυρών. Ετοιμαστείτε καταλλήλως διότι νέα τάξη πραγμάτων θα επέλθει τόσο εις τον ουρανό όσο και εις την γη, από τον ήλιο της δικαιοσύνης, τον διδάσκαλο, τον δικαστή, (και ένα σωρό άλλους τίτλους και επίθετα), που πρόκειται να αποκαλυφθεί, κ.λπ.».

Ειδικά σε όλο το μήκος και το πλάτος της αλλοιωμένης και επεξεργασμένης *Καινής Διαθήκης* που έχομε σήμερα στα χέρια μας ισχυρά υποφώσκει η άμεση εσχατολογία. Διαβάσετε όλη την *Καινή Διαθήκη* με προσοχή και θα την δείτε! Οι παραχαράκτες, παρεμβολείς και επεξεργαστές του τετάρτου αιώνας και μετέπειτα, δεν κατάφεραν να αποβάλουν όλα αυτά τα στοιχεία. Ήταν τόσο πολλά που δεν θα ξέρανε μετά πως να επανασυνδέσουν τα υπόλοιπα. Από την άλλη μεριά πάλι είναι πάρα πολύ βολικά για την τρομοκράτηση του αδαούς και αγράμματου ποιμνίου των πιστών προβάτων!

Είναι πλέον αποδεδειγμένο πολλαπλώς ότι κατά την εποχή της Βαβυλωνιακής αιχ-

μαλωσίας (6^{ος} αιών Π. Κ. Ε) και μετέπειτα, μαζί με τις διάφορες προφητείες περί της αναγνώρισης του Γιαχβέχ ως του μόνου αληθινού θεού από τα όλα έθνη, πέραν του Ισραήλ, και τα όνειρα των Εβραίων περί του Γιαχβικού απεσταλμένου Μεσσίαχ που θα αποκαθιστούσε το χαμένο κράτος του Δαυίδ, εμφανίστηκαν και πολλές θρησκευτικές αιρέσεις και διαφορές μεταξύ των Εβραίων. Η Εβραϊκή θρησκεία μετεβλήθη τότε κατά πολύ, ενσωματώνοντας διάφορα μεσανατολίτικα στοιχεία. Διαβάστε το υποτιθέμενο προφητικό *Βιβλίο του Δανιήλ* για να πάρετε μια καλή ιδέα περί αυτών των αιρέσεων, αλλά και τον Ιεζεκιήλ και τους ύστερους Ησαΐες. Αυτό το γεγονός το παραδέχονται και οι Εβραίοι, οι οποίοι πολλές φορές το εκθέτουν σαφώς στις έρευνές τους. Από την Βαβυλώνα και μετά βλέπομε π. χ., τις δοξασίες και πίστεις περί Σατανά Εωσφόρου και περί αναστάσεως των νεκρών σωμάτων, τον όρο «υιός του ανθρώπου», τον Ζωροαστρικό δυϊσμό, κλπ.

Η Χριστιανική αίρεση λοιπόν, σύμφωνα με τις Εβραϊκές πηγές και παραδόσεις, γίνεται αντιληπτή κατά τις αρχές του 2^{ου} αιώνα Π. Κ. Ε. και πρέπει να είχε αρχίσει ήδη από τον 3^{ον} αιώνα Π. Κ. Ε. Οι Εβραίοι την ονόμαζαν αίρεση των «Νοτζρί-μ». (Το τελικό «μ» είναι η κατάληξη πληθυντικού.). Παραβάλετε αυτόν το όρο με τον: «Ναζαρίτης, Ναζαρηνός και στο τέλος Ναζωραίος». Αυτή η αίρεση είχε κοινά και μη κοινά σημεία με τους Φαρισαίους (π. χ. ανάσταση νεκρών), τους Εσσαίους (π. χ. ο ήλιος της δικαιοσύνης και οι υιοί του φωτός, φράση αρκετά συχνή στην *Καινή Διαθήκη*), τους Ζηλωτές ή Κανανίτες (π. χ. αγώνας κατά της επικρατούσης εξουσίας, ανατροπή της τάξεως πραγμάτων και υποστήριξη της φτωχολογιάς), κ.ο.κ. Πολλοί την ταυτίζουν με τους Θεραπευτές της Αιγύπτου και άλλων τόπων γύρω από την Παλαιστίνη ή τουλάχιστον πρέπει να είχε στενή σχέση μ' αυτούς (π. χ. διάφορες θεραπείες και θαύματα). Στις αρχές, αυτή η αίρεση των *Νοτζρίμ* πρέπει να ήταν ολιγάριθμη και περιθωριακή και συνεπώς όχι ανησυχητική για την επικρατούσα τάξη πραγμάτων αυτών των εποχών και ήταν μόνο ενδο-Ιουδαϊκό ζήτημα. Γι' αυτό δεν γίνεται καμία ιδιαίτερη μνεία δι' αυτήν από ιστορικούς ή μεγάλους συγγραφείς αυτών των εποχών. Την απαντάμε μόνο σε μερικά Εβραϊκά βιβλία και στο *Ταλμούδ*, αλλά και εκεί εκ παραδρομής και χωρίς να της αποδίδεται μεγάλη σημασία.

Κάθε λίγο και λιγάκι όλο και κάποιος Μεσσίας, δαυδικής καταγωγής όπως υποτίθεται, εμφανιζόταν από κάποια αίρεση για να αποκαταστήσει το χαμένο κράτος του προπάτορά του Δαυίδ και πλήρωνε την παραφροσύνη του με τη ζωή του. Κάθε αίρεση αυτών των εποχών ήθελε τον ιδικόν της Μεσσία και μόνο αυτόν να

αναλάβει την κοσμική και τη θρησκευτική εξουσία του Ισραήλ. Έτσι εδημιουργούνται συχνές και μεγάλες διαμάχες μεταξύ των. Πέραν των βιαίων συγκρούσεων και της επιβολής των νομικών διαδικασιών επί ποινικών, πολιτικών και αστικών αδικημάτων οι διαμάχες αυτές διεξάγοντο και στα εξής πεδία: Στην ερμηνεία των γραφών και προφητειών, στην οργάνωση και διαχείριση του Ναού της Ιερουσαλήμ, στα θρησκευτικά ερωτήματα και τρόπους λατρείας, στα πολιτειακά ζητήματα, στα κοινωνικά προβλήματα, στις διαφορές επί μεταφυσικών απόψεων και δοξασιών (π. χ. ανάσταση νεκρών, μετά θάνατον ζωή, Σατανάς, δαιμόνια, κλπ.), στην εγκυρότητα και νομιμότητα του αρχιερέως ή του βασιλέως, κ. ά.

Το Μεσσιανικό πάθος με μια τεράστια σχετική προπαγάνδα άναψε κυριολεκτικά με τα θρησκευτικοπολιτικά κινήματα των άκρως φανατικών ορθοδόξων Χασιδαίων (Ευλαβών) και των στενών συνοδοιπόρων τους Φαρισαίων. Οι Χασιδαίοι και Φαρισαίοι δεν εδέχοντο καμία παρέκκλιση από τον Εβραϊκό ορθόδοξο τρόπο ζωής, απόλυτα σύμφωνο με όλες τις διατάξεις του αρχαίου Μωσαϊκού Νόμου. Οι Φαρισαίοι συμφωνούσαν με αυτές τις θέσεις αλλά ανέμειξαν την παλαιά Εβραϊκή θρησκεία με μερικές Περσικές, Ζωροαστρικές και Αιγυπτιακές δοξασίες. Αυτές οι δύο ομάδες εστράφησαν μετά μανίας εναντίον όλων των ομοεθνών τους που ελλήνιζαν έστω και στο παραμικρό.

Τότε εμφανίζονται πολλά μεσσιανικά, εσχατολογικά, οραματιστικά και αποκαλυπτικά βιβλία, άλλα κανονικά και άλλα απόκρυφα που έχουμε αναφέρει και σε άλλα σημεία στα οποία μπορείτε να ανατρέξετε. Αυτά είναι όμοια με τα ανάλογα βιβλία της βαβυλωνιακής και μεταβαβυλωνιακής εποχής. Μεταξύ των κανονικών βιβλίων αυτής της εποχής συγκαταλέγονται το *Βιβλίο του Δανιήλ*, το *Βιβλίο του Ιωήλ* και τα κεφάλαια 9-14 του *Βιβλίου του Ζαχαρία*, τα οποία έχουμε συζητήσει και αλλού εντός του παρόντος άρθρου και εντός άλλων άρθρων μας. Σκοπόν είχαν να εμποδίσουν τον Εβραϊκό λαό να ελληνίζει και να τον εμψυχώσουν να πολεμήσει κατά των Ελλήνων και των Ελληνιζόντων. Όχι μόνο τα βιβλία αυτά δεν είναι προφητικά (ως γραμμένα μετά τα γεγονότα) αλλά πρόκειται για συρραφές ηλιθιοτήτων, λαθών, σκοπιμοτήτων, φαντασιώσεων, παραλογισμών και ανακριβειών που μόνο παμπόνηροι ή τρελοί ή τρελαμένοι ή παρανοϊκοί άνθρωποι μπορούν να γράψουν. Έτσι οι πραγματικοί συγγραφείς των περισσότερων απ' αυτά βιβλίων κρύβονται πίσω από την ανωνυμία ή την ψευδεπιγραφή. Δηλαδή, δεν αναφέρουν καθόλου ποιος τα έγραψε ή έχουν αναγράψει ψευδή ονόματα συγγραφέων που είναι είτε τελείως φανταστικά είτε ονόματα παλαιότερων

διασήμων ανθρώπων. Το βιβλίο του Δανιήλ όπως και του Ιωήλ και πολλά άλλα είναι ψευδεπίγραφα. Πολλά τέτοια ανόητα και βλακώδη στοιχεία αναμειγμένα με Ιστορία υπάρχουν και στα τέσσερα ανώνυμα βιβλία των Μακκαβαίων.

Παρά τούτα όλη αυτή η ψευδής, βαρετή, κακογραμμένη και ανόητη προπαγάνδα είχε ένα μερικό αποτέλεσμα, αφού οι δημιουργοί της είχαν πονηρούς σκοπούς και απευθυνόταν σε αγράμματους, αφελείς, άξεστους, άπλυτους, ασθενείς και εξαθλιωμένους. Αυτοί πίστεψαν στο μεσσιανικό μήνυμα, αφού αυτό θα τους έβγαζε από τα μαύρα χάλια τους ή στην αποκατάσταση του ονειρεμένου κράτους του ημιμυθικού βασιλέα Δαυίδ από τον ειδικά χρισμένο Μεσσίαχ του Γιαχβέχ! Το κράτος αυτό μετά επρόκειτο να ζήσει μέσα σε μια αιώνια ειρήνη και ευδαιμονία, καθ' ότι ο Εβραϊκός βάρβαρος θεός της ερήμου Γιαχβέχ ως ο μόνος πραγματικός θεός θα αποκαλυπτόταν σε όλους τους λαούς του κόσμου και θα τους επέβαλε την λατρεία του, καταργώντας ταυτοχρόνως κάθε άλλον ψεύτικο θεό, και επιβάλλοντας τους μόνο αυτό που συνέφερε τον εκλεκτό λαό του!

Μέσα σ' αυτό το τρομερό μεσσιανικό πάθος και μήνυμα ήλθε σαν δώρο ουρανοκατέβατο η αντάρτικη επανάσταση των Ασμοναίων - Μακκαβαίων κατά των επιγόνων του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Πρώτος αρχηγός της επανάστασης ήταν ο Ασμοναίος Ματταθίας που άρχισε την επανάσταση κατά του Αντιόχου Δ' του Επιφανούς το έτος 167 Π. Κ. Ε. Η επανάσταση συνεχίσθηκε για 70 περίπου χρόνια με τους γιους και εγγονούς του Ματταθία. Οι ικανοί και έξυπνοι αντάρτες Μακκαβαίοι (Σφύρες ή Σφυριά) εκμεταλλευόμενοι την διαφθορά, τις διχόνοιες και τις βλακείες των επιγόνων, καθώς και τις επεμβάσεις της Ρώμης στα θέματα της Ασίας, επανίδρυσαν 80 χρόνια περίπου μετά το 167 Κ. Ε., το κράτος των ορίων του δαυιδικού κράτους για να το χάσουν μέσα από τα χέρια τους κατά το έτος 62 Π. Κ. Ε., όταν δηλαδή το κατέλαβαν οι Ρωμαϊκές λεγεώνες του Πομπηίου. Οι Ασμοναίοι - Μακκαβαίοι δεν ήσαν δαυιδικής καταγωγής και ελλήνιζαν πολύ. Ο τρόπος ζωής των και αυτός που ήθελαν να επιβάλλουν στο νέο κράτος τους ήταν ένα μίγμα παραδοσιακού Εβραϊκού και Ελληνιστικού τρόπου ζωής. Γι' αυτό μετά τον θάνατο του ήρωά τους και δευτέρου αρχηγού της επαναστάσεως Ιούδα - Μακκαβαίου, σε μάχη κατά των Σελευκιδών του Δημητρίου του Α' το έτος 160 Π. Κ. Ε., αντιμετώπισαν πολλές επικίνδυνες εσωτερικές και εμφύλιες διαμάχες. Οι διαμάχες αυτές υποκινούνταν από τους ορθοδόξους Εβραίους και όλες τις μεσσιανικές αιρέσεις οι οποίες πολλές φορές εξήγειραν δίπλα τους και τον αγράματο και εξαθλιωμένο λαό. Όλα αυτά τα έκαναν επειδή πίστευαν ότι ο Μεσσίας μόνο απόγονος του Δαυίδ μπορούσε να είναι και επειδή δεν εδέχοντο οιαδήποτε

παράβαση του ορθοδόξου Εβραϊσμού και οιαδήποτε στοιχεία Ελληνιστικού τρόπου ζωής.

Εδώ αναφέρομε το χτυπητό παράδειγμα του Αλεξάνδρου Γιανναίου, ο οποίος εκυβέρνησε ως βασιλιάς και Αρχιερέας από (106-103) μέχρι (79-76 Π. Κ. Ε.). Παρά τους πολλούς πολέμους που ο ίδιος διεξήγαγε και με τους οποίους επέτυχε ασμένως τα όρια του κράτους Δαβίδ (πάνω-κάτω), η βασιλεία του ήταν γεμάτη από πολλές εμφύλιες διαμάχες και αγωνία. Στον *Ιουδαϊκό Πόλεμο* I: 88-89 και 94-98, και στις *Ιουδαϊκές Αρχαιότητες* XIII: 372-376 ο Ιώσηπος μας περιγράφει τα κύρια σημεία εμφυλίων συγκρούσεων του Αλεξάνδρου με τον Ιουδαϊκό λαό που υποκινείτο από τους λαϊκιστές Φαρισαίους των πόλεων. Από τα *Χειρόγραφα της Νεκράς Θαλάσσης* συμπεραίνουμε ότι με τους μοναστικούς Εσσαίους ο Αλέξανδρος τα πήγαινε καλά, ειδικά οσάκις αυτοί διέκειντο εχθρικά προς τους Φαρισαίους. Τον Οκτώβριο του 94 Π. Κ. Ε, κατά την διάρκεια της εορτής Σουκκότ (Σκηνοπηγίας) στην Ιερουσαλήμ, ο Αλέξανδρος ως αρχιερέας προσεχώρησε επιδεικτικά στο κόμμα των Ελληνιζόντων Σαδδουκαίων και αρνήθηκε να κάνει σπονδές με αγιασμό. Αυτά τα έκανε επίτηδες για να εξωθήσει τον λαό σε επανάσταση. Ο λαός τσίμπησε το δόλωμα του Αλεξάνδρου και οι στρατιώτες του για να καταστείλουν την επανάσταση εξόντωσαν πάνω από 6 000 ομοεθείς στον περίξ του Ναού χώρο. Άρχισε εξαετής εμφύλιος πόλεμο κυρίως κατά των Φαρισαίων, κατά την διάρκεια του οποίου πάνω από 50 χιλιάδες άτομα έχασαν τις ζωές τους. Τα έτη 90-87 Π. Κ. Ε. οι Φαρισαίοι εζήτησαν την στρατιωτική βοήθεια του Δημητρίου Γ΄ της Αντιοχείας τον οποίον στο τέλος επρόδωσαν. Έτσι το έτος 86 Π. Κ. Ε., μετά από βραχεία εξορία στην οποία υπέπεσε ο Γιανναίος ένεκα παγίδας που του έστησαν οι Φαρισαίοι, επανήλθε στην Ιερουσαλήμ και εσταύρωσε 800 προύχοντες Φαρισαίους αφού πρώτα κατέσφαξε τις οικογένειές τους μπροστά στα μάτια τους. Την ίδια νύχτα διέφυγαν 8000 Φαρισαίοι από την Ιερουσαλήμ για να σωθούν. Οι περισσότερες λεπτομέρειες δεν είναι για το παρόν θέμα μας. Γι' αυτές και άλλα γεγονότα μελετήσετε την ιστορία της περιοχής κατ' την εποχή αυτή.

Εκτός από το *Ταλμούδ* ακόμα και σήμερα οι Ιουδαίοι ραβίνοι εκφράζουν το μίσος τους και τις κατηγορίες τους κατά των Ασμοναίων που διαδέχθηκαν τον Ιούδα τον Μακκαβαίο. Το ζήτημα, εν προκειμένω, είναι η από τότε ιστορική ύπαρξη των μεσσιανικών αιρέσεων και κινημάτων και οι τρομακτικές διαμάχες τους με το ιερατείο των Ελληνιζόντων Σαδδουκαίων και την εκάστοτε ηγεσία του Ιουδαϊσμού, οσάκις αυτή εκρίνετο ανορθόδοξη και μη δαυδική. Τα γεγονότα με τον Γιανναίο και όλα τα παρόμοια κατά την διάρκεια της δυναστείας των Μακκαβαίων

πριν και μετά απ' αυτόν, έπαιξαν ουσιαστικό και καθοριστικό ρόλο για την επακολουθήσασα εξέλιξη του Ιουδαϊσμού και την αναβίωση του Εβραϊκού Μεσσιανισμού. Σ' αυτά τα γεγονότα αντλεί τις ρίζες του και ο Χριστιανισμός με το θρησκευτικοπολιτικό κίνημα των Ναζιραίων Ναζίρ ή Νοτζρίμ, οι οποίοι προϋπήρχαν από την εποχή των Κριτών. Αυτοί οι Ναζιραίοι παραφράστηκαν λανθασμένα στην Ελληνική γλώσσα σε Ναζωραίους κατά την Κ. Ε. και απετέλεσαν την έναρξη της χριστιανικής κινήσεως. Ένεκα όλων αυτών των γεγονότων και των αναγκών της θεολογίας τους οι Χριστιανοί εφρόντισαν να θέσουν τα τρία *Βιβλία των Μακκαβαίων* εντός του κανόνα της *Βίβλου* και να διαφυλάξουν ένα ψευδεπίγραφο τέταρτο ως απόκρυφο, ενώ ο Ιουδαϊσμός και ο Προτεσταντισμός τα έχουν θέσει εκτός του κανόνας.

Αυτή η πάλη των διαφόρων αιρέσεων, σεκτών και μεσσιανικών κινήματων συνεχίστηκε ακόμα πιο έντονα αν ήταν δυνατόν, την εποχή της Ηρωδιανής Δυναστείας. Αυτή άρχισε υπό την αυστηρά επίβλεψη των Ρωμαϊκών στρατευμάτων με τον συμβολικό βασιλέα Ιωάννη Υρκανό Β' τον Μακκαβαίο και τον πρίγκιπα του, τον θετό γιο του Αντιπάτρο τον Ιδουμαίο (48 - 39 Π. Κ. Ε.). Συνεχίστηκε με τον γιο του Αντιπάτρου, Ηρώδη τον Μέγα (39 - 4 Π. Κ. Ε.), τον Αρχέλαο (4 Π. Κ. Ε - 6 Κ. Ε.), γιο του Ηρώδη του Μεγάλου, και της Ρωμαιοκρατίας - Τετραρχίας μετά το 6 Κ. Ε. Αυτή η πάλη των Νοτζρίμ, Φαρισαίων, Εσσαίων, Ζηλωτών, Σικαρίων, η πρώτη επανάσταση των Ιουδαίων κατά των Ρωμαίων (66 - 73 Κ. Ε.), κλπ., εδημιούργησε τον Χριστιανισμό του πρώτου αιώνα Κ. Ε. Αυτός άλλαξε μορφή και τροποποίησε την θεολογία και τις θεωρίες του μετά το +135 Κ. Ε., το έτος της τελειωτικής καταστροφής της Ιουδαίας με την αποτυχία της δεύτερης επανάστασης των Ιουδαίων κατά των Ρωμαίων. Η μόνη Χριστιανική αίρεση που παρέμεινε αφοσιωμένη στην αρχική αίρεση των Νοτζρίμ ήταν οι Εβραίοι Εβιωνίτες. Αυτοί διατηρήθηκαν για μικρό χρονικό διάστημα μετά το 135 Κ. Ε., έμειναν ολιγάριθμοι και σύντομα οι άλλοι χριστιανοί τους έβαλαν στην άκρη. Τον 5^ο αιώνα έπαψαν να υπάρχουν. Ολίγα γραπτά τους έχουν διασωθεί μέχρι σήμερα. Τα περισσότερα έχουν χαθεί όπως και τόσα άλλα γραπτά των τριών πρώτων αιώνων Κ. Ε. Μισούσαν θανάσιμα τον Παύλο και τον είχαν αποκηρύξει ως αποστάτη.

Ακόμα, βλέπομε καθαρότατα ότι η βάση του Χριστιανισμού είναι ολόκληρη η *Παλαιά Διαθήκη*. Άνευ της *Παλαιάς Διαθήκης* η *Καινή* καταρρέει σαν χάρτινος πύργος, πράγμα προφανέστατο από τις συνεχείς αναφορές της στην *Παλαιά* και τις διάφορες δηλώσεις του Ιησού και του Παύλου. Εξέχουσα θέση κατέχει η *Πεντάτευχος*, ο *Μωσαϊκός Νόμος*, οι *Ψαλμοί* και οι *Προφήτες*, χωρίς όμως αυτό να σημαί-

νει ότι τα υπόλοιπα βιβλία είναι ήσσοнос σημασίας. Η μεγάλη διαφορά με τις τότε ισχυρές ομάδες του Ιουδαϊσμού, έγκειται στο ότι η ερμηνεία που οι Νοτζρίμ αποδίδουν στην *Παλαιά Διαθήκη* είναι άμεσα επηρεασμένη από την Βαβυλωνιακή και μεταβαβυλωνιακή απόκρυφη και δευτεροκανονική βιβλιογραφία, την ανάσταση νεκρών, τον Ζωροαστρισμό και τον δυϊσμό του, τον Βεελζεβούλ Σατανά, τα δαιμόνια, τις δοξασίες των Χαλδαιών και των πέριξ αυτών λαών, κλπ. Ενώ όλα αυτά τα στοιχεία σιγά-σιγά μπήκαν στον Ιουδαϊσμό, από ομάδα σε ομάδα είχαν άλλη βαρύτητα και άλλη ερμηνεία. Π. χ., οι Σαδδουκαίοι δεν πίστευαν σε ανάσταση νεκρών, κλπ! Επί πλέον πρέπει να ξανατονίσουμε ότι εκτός όλων τούτων των στοιχείων, ολόκληρη η *Παλαιά Διαθήκη* που έχουμε στα χέρια μας είναι γεμάτη με ηλιοαστρολογικά, αστρολογικά και αστροθεολογικά στοιχεία και με κακοαντιγραμμένους μύθους των διαφόρων λαών της Ανατολικής Μεσογείου και Μέσης Ανατολής.

Παρά τις μεγάλες διαφορές της με τον ορθόδοξο κορμό του Ιουδαϊσμού η Χριστιανική αίρεση Νοτζρίμ παρέμεινε προσκολλημένη στον Ιουδαϊσμό και καιροφυλακτούσε να αρπάξει τα ηνία της θρησκευτικής και κοσμικής αρχηγίας. Ο Μεσσίας έπρεπε να είναι δικός της και έπρεπε αυτός να αρπάξει την θρησκευτική και την κοσμική εξουσία τού κράτους Δαυίδ που θα αποκαθίστατο εκ νέου. Ως γνωστόν, στον Ιουδαϊσμό η θρησκευτική και η κοσμική εξουσία πήγαιναν χέρι - χέρι. Την εποχή του υποτιθεμένου Ιησού (29 - 36 Κ. Ε.) η αντιπαλότητα της αιρέσεως των Νοτζρίμ, όπως και πολλών άλλων αιρέσεων, ήταν εναντίον των Σαδδουκαίων. Αυτοί κατείχαν την θρησκευτική εξουσία με τις ευλογίες της Ρώμης και όση πολιτική και οικονομική εξουσία τους επέτρεπε η Ρώμη. Οι Φαρισαίοι κατ' αυτήν την εποχή δεν είχαν καμία εξουσία παρά μόνον καιροσκοπούσαν. Αριθμούσαν γύρω στις (6000) έξη χιλιάδες και έχαιραν κάποιας υπολογίσιμης συμπάθειας από τον εξαθλιωμένο λαό. Όλες οι αιρέσεις ήθελαν να βγάλουν τους Σαδδουκαίους από την μέση για δύο κυρίως λόγους. Ο ένας λόγος ήταν πολιτικός ως φίλοι και συνεργάτες της Ρώμης και ο άλλος ήταν οι βίαιες θρησκευτικές διαφωνίες τους με τους Σαδδουκαίους όσον αφορά πολλές θρησκευτικές πεποιθήσεις, τρόπους λατρείας, την διαχείριση του Ναού υπ' αυτών, κ. ά.

Μέχρι το έτος 70, ή μάλλον 73 το έτος Μασσάδας, Κ. Ε., η Χριστιανική αίρεση ήταν ουσιαστικά καθαρή Ιουδαϊκή υπόθεση και η θεολογία της πέραν των μεσσιανικών, αποκαλυπτικών και εσχατολογικών προρρήσεων συνίστατο στην ερμηνεία που αυτή απέδιδε στην *Παλαιά Διαθήκη* και στην εφαρμογή του Μωσαϊκού Νόμου. Όπως δείχνουν όλα, σ' αυτήν συμμετείχαν αποκλειστικά μερικοί

Ιουδαίοι της Παλαιστίνης και του γύρω χώρου, της διασποράς και της Αιγύπτου. Ο αριθμός των μελών της πρέπει να ήταν εξαιρετικά μικρός. Κατά την επανάσταση του 66-73 Κ. Ε. φαίνεται ότι ήταν ουρά των Ζηλωτών.

Αν κατά την εποχή αυτή υπήρχαν χριστιανοί όπως περίπου τους εννοούμε σήμερα, πρέπει να ήταν όχι μόνον πολύ ολίγοι αλλά και εξαιρετικά ασήμαντοι και απαρατήρητοι. Πρέπει να αποτελούσαν μια εντελώς αποκρουστική οργάνωση ή οποία δεν είχε ακόμα βγει από τον κουκούλι της! Επειδή δεν τους σημειώνει κανένας σύγχρονος Ιουδαίος ιστορικός ή ραβίνος της περιοχής πουθενά, όπως λ. χ., ο Φίλων, ο Ιούστος, ο Ιώσηπος, ο Χιλλέλ, ο Μπεν Ζακχάι, κ.ά., όπως και δεν τους αναφέρει και κανένας Έλληνας, Ελληνιστής ή Ρωμαίος, πολλοί αμφιβάλλουν ότι πραγματικά υπήρχαν. Αυτοί οι συγγραφείς όμως αναφέρουν πολλές άλλες κινήσεις, μεταξύ των οποίων υπήρχαν πολλές ασήμαντες, καθώς και καταγράφουν τα διάφορα προβλήματα των περιοχών τους και τις προστριβές τους με τους Ρωμαίους, κλπ. Οι χριστιανοί όμως επιμένουν ότι η οργάνωσή τους ήλθε σε βίαιες προστριβές με Ιουδαίους και Ρωμαίους ήδη από το +30 Κ. Ε. και εφεξής! Τότε πώς εξηγείται αυτή η ηχηρή σιωπή όλων των μη-χριστιανών συγγραφέων; Δεν τους είδε ή άκουσε κανένας;

Όπως και να έχει το πράγμα οι Νοτζρίμ-Εβιωνίτες της εποχής αυτής δεν έχουν τον τύπο, την μορφή και την έννοια των Χριστιανών που προήλθαν απ' αυτούς μετά το τέλος και την τραγική αποτυχία της επαναστάσεως, το έτος +73 Κ. Ε. Αλλά και οι Χριστιανοί αυτοί είναι διαφορετικοί από 'κείνους που προέκυψαν μετά το τέλος της δευτέρας επαναστάσεως, το έτος +135 Κ. Ε., όπως θα αναλύσομε παρακάτω. Και αυτοί πάλι με την σειράς τους είναι εντελώς διαφορετικοί από τους Χριστιανούς που ήθελε ο Ειρηναίος κατά το τέλος του δευτέρου αιώνας, και απ' αυτούς που καθόρισαν ο Κωνσταντίνος και ο Ευσέβιος με τα επιτελεία τους, και οι οικουμενικές σύνοδοι από τον τέταρτο αιώνα και μετά. Τότε ανεκάτεψαν πολλά θρησκευτικά και αστροθεολογικά στοιχεία και πολλές θρησκευτικές δοξασίες, παρμένες από κάπου 60 θρησκείες και αιρέσεις, και έτσι παρήγαγαν τον πρώτο πυρήνα του σημερινού Χριστιανισμού. Π. χ. η εορτή των Χριστουγέννων ήταν η αστροθεολογική εορτή του Αηττήτου Ηλίου (Solis Invictis), κατά τον εορτασμό του χειμερινού ηλιοστασίου (21-25), την οποίαν υπέκλεψαν οι χριστιανοί και την επέβαλαν ως Χριστούγεννα τότε (+325-337). Ακόμα τα χριστουγεννιάτικα δένδρα είναι παγανιστικά στοιχεία και σύμβολα αυτής της εορτής. Τα ίδια ισχύουν και για πολλές άλλες χριστιανικές εορτές (π. χ., του Άη Γιάννη του Κλείδωνα, εν μέρει του Πάσχα, του Ευαγγελισμού, κλπ.). Η βρεφοκρατούσα ή θηλάζουσα τον

Χριστό Παναγία είναι υποκλοπή της βρεφοκρατούσας ή θηλάζουσας Αιγυπτιακής Ίσιδος που κρατεί τον Ώρο, και άλλων θηλαίων θεοτήτων της Μέσης Ανατολής και Ινδιών. Μετά ταύτα οι Νεο-Χριστιανοί απεφάσισαν και νομοθέτησαν ότι, όποιος παρέκκλινε απ' αυτό το μείγμα που το ονόμασαν Χριστιανική Ορθοδοξία της μίας αγίας καθολικής και αποστολικής εκκλησίας θα θανατώνεται! (Διαβάσετε τους τότε νόμους και και ιστορικά συμβάντα και θα τα δείτε!).

Μερικοί σύγχρονοι ερευνητές υποστηρίζουν ότι υπήρχαν πολλοί Εβραιοχριστιανοί εντός της Ιερουσαλήμ στο πλευρό των Ζηλωτών κατά την πολιορκία. Μεταξύ αυτών είναι τουλάχιστον 25 καθηγητές των σπουδαιοτέρων πανεπιστημίων των Η. Π. Α. που έφτιαξαν την σειρά των οπτικοακουστικών ταινιών "*From Jesus to Christ, Apocalypse, Peter and Paul*". Πολλοί ερευνητές ειδικά υποστηρίζουν ότι γι' αυτούς τους Εβραιοχριστιανούς γράφτηκε η *Επιστολή Πρός Εβραίους*, χωρίς όμως και αυτό να είναι βέβαιο, διότι άλλοι ερευνητές έχουν διαφορετική γνώμη. Οι πρώτοι ισχυρίζονται ότι κάποιος μαθητής του Αποστόλου Παύλου έγραψε από μνήμης την επιστολή μεταφέροντας πιστά τις απόψεις του Παύλου στους πολιορκουμένους για να τους δώσει ηθική και ψυχική τόνωση μπροστά στις σκληρές δοκιμασίες που αντιμετώπιζαν. Μεταξύ αυτών ανήκει και ο καθηγητής θεολόγος Π. Ν. Τρεμπέλας, (βλέπε την εισαγωγή του σ' αυτήν την επιστολή εντός της εκδόσεως του της *Καινής Διαθήκης*). Ο πλησιέστερος προς τα γεγονότα Ωριγένης, για την *Πρός Εβραίους Επιστολήν* λέγει ότι μόνο ο «Θεός οίδε» ποιος και γιατί την έγραψε!

Μερικοί μελετητές και ερευνητές αυτών των γεγονότων (μεταξύ αυτών ο θεολόγος Johannes Weiss, και ο Will Durant) υποστηρίζουν ότι κατά την πολιορκία της Ιερουσαλήμ οι Χριστιανοί-Νοτζρίμ έφυγαν και πήγαν στην Πέλλα της Δεκαπόλεως για να περιμένουν την έκβασή της. (Εντός αυτών των πλαισίων ερμηνεύουν τα χωρία *Ματθαίος 24: 15-22*, *Μάρκος 13: 14-20*, *Λουκάς 18: 7-8*, κλπ.). Όμως νέες έρευνες όπως και έρευνες Εβραίων ερευνητών, ιστορικών και μελετητών αυτών των θεμάτων δεικνύουν ότι επρόκειτο για μια περιορισμένη αποχώρηση Εβρωνιτών της υπαίθρου (αμ χάρτες) ή της πόλεως, όσων επρόφτασαν να διαφύγουν, και όχι για ολοκληρωτική χριστιανική αποχώρηση όπως μερικοί φανατικοί επιμένουν. Η αρχική υπόθεση για χριστιανική αποχώρηση βασίζεται σε μια αναφορά από τον Ευσέβιο (*Εκκλησιαστική Ιστορία* III, 5, 3), ο οποίος μας λέγει ότι βασίζεται σε προγενέστερους του (π. χ. στον Παπία, κ. ά.). Δεν μας παραδίδει όμως ικανές και διασταυρωνόμενες πληροφορίες, τις δε πηγές αυτών των ολίγων πληροφοριών δεν τις διέσωσε όπως θα όφειλε αλλά τις κατέστρεψε. Έτσι και εδώ

τίθεται και πάλι το ερώτημα κατά πόσον ο Ευσέβιος λέγει αλήθεια ή ψέματα. Φαίνεται ότι επ' αυτών των πληροφοριών πρέπει να υπήρχαν κάποιες παλαιές πηγές και παραδόσεις Εβραιοχριστιανικής προελεύσεως. Όμως δεν τις έχουμε διότι ο δολοπλόκος Ευσέβιος εφρόντισε να τις εξαφανίσει. Κανείς δεν μπορεί να εμπιστεύεται τον Ευσέβιο.

Από το +60 έως το +74, ο Ιώσηπος Φλάβιος ήταν ιθύνων παράγων στις Εβραϊκές υποθέσεις. Κατά τον μεγάλο πόλεμο των Εβραίων εναντίον των Ρωμαίων, ήταν στρατηγός στη Γαλιλαία για τρία χρόνια και μετά έγινε ευνοούμενος του αυτοκράτορα Βεσπασιανού και του γιου του αρχιστρατήγου Τίτου. Αυτός καθώς και τα Εβραϊκά Χρονικά που περιγράφουν λεπτομερώς αυτά τα γεγονότα δεν αναφέρουν πουθενά την λέξη «χριστιανός...»! Θα μας πει λοιπόν ο Ευσέβιος 250 χρόνια μετά και χωρίς τεκμηρίωση τι έγινε; Αν είναι δυνατόν; Τα χρόνια αυτά, από επιστημονικής απόψεως, παραμένουν σκοτεινά διά τον Χριστιανισμό!

Αυτά τα έτη στην Πέλλα υπήρχε ήδη μια μικρή ομάδα Εβιωνιτών-Νοτζρίμ. Αυτοί ήσαν εκεί ανεξάρτητα από την ομάδα των Νοτζρίμ της Ιερουσαλήμ και όλης της Ιουδαίας που συμμετείχαν στην επανάσταση και όσων τυχόν κατέφυγαν εκεί. Σύμφωνα λοιπόν με τις σύγχρονες έρευνες στην πρώτη επανάσταση κατά των Ρωμαίων πολλοί από τους Νοτζρίμ συμμετείχαν ενεργώς και ενθέρμως παρά το πλευρό των Ζηλωτών. Η καταστροφική έκβασή της όμως, ερηνεύθη υπ' αυτών ως τιμωρία του Θεού εναντίον των διεφθαρμένων Ιουδαϊκών θρησκευτικών και πολιτικών αρχών οι οποίες είχαν ήδη διαπράξει πολλά εγκλήματα, φόνους και βιαιοπραγίες εναντίον τους. Ακόμα όλα αυτά τα τρομερά συμβάντα ερμηνεύθηκαν και ως σημεία εκπληρώσεως όλων των μεσσιανικών, εσχατολογικών και αποκαλυπτικών προρρήσεών τους. Η έλευση του Μεσσία των ήταν ήδη προ των θυρών. Μέσα στις εσχατολογικές αναφορές των *Ευαγγελίων* που έχουμε ήδη δώσει, διαβάζουμε και τις άμεσα εσχατολογικές προρρήσεις και φράσεις «... αλλ' ούπω εστί το τέλος», «... και τότε ήξει το τέλος», κλπ.

Είναι όντως αξιοπαρατήρητο το ότι ενώ ο Ιώσηπος ζει στενά και συμμετέχει σε όλα αυτά τα μοιραία και θλιβερά γεγονότα της πατρίδας του και του λαού του, ουδέν αναφέρει περί χριστιανών. Ούτε η λέξη «Εβιωνίτης» και τα παράγωγά της υπάρχουν. Αναφέρει μερικές ασήμαντες κινήσεις και περιστατικά αλλά όχι την χριστιανική «οδόν». Τί να σημαίνει λοιπόν αυτό το γεγονός, πράγμα που ισχύει και με τον Φίλωνα και τον Ιούστο της Τιβεριάδος; Να αφαιρέθηκαν αυτά τα στοιχεία εκ των υστέρων αποκλείεται διότι αυτά θα ήταν ό,τι καλλίτερο δώρο για τους χριστιανούς ιστορικούς.

Το έτος 70 Κ. Ε. λοιπόν, με την καταστροφή της Ιερουσαλήμ και την πυρπόληση τού Ναού του Γιαχβέχ από τα Ρωμαϊκά στρατεύματα του Τίτου, εδημιουργήθηκαν νέες συνθήκες για την εθνική και θρησκευτική επιβίωση του Ιουδαϊσμού. Οι Σαδδουκαίοι με την καταστροφή του 70 Κ. Ε., οι Εσσαίοι με την καταστροφή του Κουμράν το 71 Κ. Ε. και το μεγαλύτερο μέρος των Ζηλωτών με την καταστροφή της Μασάντα το 73 Κ. Ε. χάνονται ολοσχερώς από το προσκήνιο μια για πάντα. Η ερείπωση της Ιερουσαλήμ, η πυρπόληση του Ναού και η καταστροφή της Ιουδαίας γενικότερα απετέλεσαν ανεπανόρθωτα πλήγματα από πάσης απόψεως σε όλα τα Μεσσιανικά, εσχατολογικά και αποκαλυπτικά κινήματα. Έτσι τα ηνία της αρχηγίας περιήλθαν στους Φαρισαίους Ραβίνους τους οποίους ο εξαθλιωμένος λαός συμπαθούσε περισσότερο. Αυτοί δεν ήθελαν την κατά μέτωπο σύγκρουση με τη Ρώμη και εξήλθαν δικαιωμένοι. Κατ' αυτή την εποχή και πέραν αποτελούν την συντριπτική πλειοψηφία μεταξύ των ιθυόντων.

Ας μην λησμονούμε τους Φαρισαίους Μασσορίτες και την δράση τους μετά την καταστροφή μαζί με τον μεγάλο Φαρισαίο Γιοκχαννάν Βεν Ζακχάι οι οποίοι κυριολεκτικά έσωσαν τον Ιουδαϊσμό από βεβαία εξαφάνιση, όπως εξιστορεί το *Ταλμούδ*. Μάλιστα δε, ο Γιοκχαννάν Βεν Ζακχάι με άμεσο κίνδυνο της ζωής του δραπέτευσε διά τεχνάσματος από την πολιορκούμενη Ιερουσαλήμ μόνο και μόνο για να διασώσει την Ιουδαϊκή παράδοση και το έθνος. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, καταστροφές και αντιπαλότητες χάθηκε η πολυπόθητη ευκαιρία των Εβραιοχριστιανών για την αρχηγία και την εκπροσώπηση του Ιουδαϊσμού κατά τις απόψεις των. Ήσαν άλλωστε ελάχιστοι και ουρά των Ζηλωτών ούτως ώστε να αγνοηθούν από τους πάντες και πολύ περισσότερο από τους Φαρισαίους. Όπως είπαμε ούτε οι ιστορικοί της εποχής τούς αναφέρουν πουθενά. Ο Μεσσίας τους δεν επανεμφανίσθη, όλες δε οι μεσσιανικές, αποκαλυπτικές και εσχατολογικές προρρήσεις τους απέτυχαν παταγωδώς. Το αναμενόμενο τέλος του κόσμου και η πολυπόθητη ανακαίνισή του δεν συνέβησαν. Τότε λοιπόν και κάτω απ' αυτές τις συνθήκες και αποτυχίες συνετελέσθη η πρώτη αποστασία και η Εβραιοχριστιανική αίρεση των Νοτζρίμ απεσχίσθη σε αρκετά μεγάλο βαθμό από τον ραβινικό Φαρισαϊκό Ιουδαϊσμό και άρχισε να κάνει επιθέσεις εναντίον του. Διατήρησε όμως και επαφές μαζί του και παρασιτούσε επ' αυτού. Δεν μπορούσε να ορθοποδήσει μόνη της ακόμα. Γι' αυτό ενώ η αίρεση αρχίζει να αλλάζει μορφή και τύπο, από 'δώ και πέρα βλέπομε τις πρώτες Χριστιανικές «καχάλ = εκκλησίες» να αναπτύσσονται εντός των Εβραϊκών συναγωγών «καχάλ», γεγονός που καταμαρτυρείται απανταχού στην *Καινή Διαθήκη*.

Το αρχικό μήνυμα των Νοτζρίμ ήταν Μεσσιανικό, Ιουδαϊκό, αποκαλυπτικό και άμε-

σα εσχατολογικό με τελική έκβαση την ανακαίνιση του κόσμου από τον Γιαχβέχ ή τον «Ήλιον της Δικαιοσύνης» και τους «Υιούς του Φωτός», φράσεις που απαντώνται και στα *Χειρόγραφα της Νεκράς Θαλάσσης*, στην *Καινήν Διαθήκην* και σε άλλη Χριστιανική φιλολογία. Με την τρομακτική αποτυχία της επανάστασεως των ετών +66-73 Κ. Ε., την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, την πυρπόληση του Ναού του Γιαχβέχ, την καταστροφή του Κουμράν το +71 Κ. Ε. και της Μασάντα το +73 Κ. Ε., και την μη επανεμφάνιση του Γιαχβέχ, ή του Μεσσία, ή του «Ηλίου της Δικαιοσύνης» στους «υιούς του φωτός», το μήνυμά τους γίνεται αναγκαστικά μελλοντολογικό και σωτηριολογικό. Γι' αυτό τον σκοπό χρειάζονται επί πλέον ηθικές και πρακτικές διδασκαλίες. Έτσι υποκλέπτον και σφετερίζονται τις ηθικές διδασκαλίες διαφόρων ραβίνων, όπως του Χιλλέλ του Πρεσβύτερου, του Γιοκχαννάν Μπεν Ζακχάι, και πολλών άλλων.

Τα πασίγνωστα επεισόδια, ύβρεις, κατάρεις, διδασκαλίες, παραινέσεις, κλπ., κατά των Φαρισαίων που περιέχουν όλα τα κανονικά *Ευαγγέλια* δεν αντανακλούν τίποτα άλλο παρά τις τεράστιες διαμάχες και αψιμαχίες των Νεο-Νοτζρίμ Χριστιανών εναντίον των Φαρισαίων. Αυτά δεν είχαν καμία θέση στα έτη 29-35 κατά τα οποία τα εκστομίζει ο Ιησούς κατά των Φαρισαίων όπως μας αναφέρουν τα κανονικά *Ευαγγέλια*, διότι τότε στο προσκήνιο ήταν οι Σαδδουκαίοι και όχι οι Φαρισαίοι του περιθωρίου. Με την σύγχυση που προέκυψε, τις νέες καταστάσεις και συνθήκες οι οποίες διαμορφώθηκαν κατ' αυτά τα έτη της καταστροφής, η αρχηγία περιήλθε φυσιολογικά στους Φαρισαίους. Είτε η συγγραφή των κανονικών *Ευαγγελίων* κατά κάποια μορφή άρχισε το νωρίτερο τότε, είτε κάποιοι άγνωστοι ή γνωστοί (σαν τον Ειρηναίο) τα συνέταξαν αργότερα και έβαλαν μέσα και αρκετά στοιχεία των διαμαχών αυτών, το ζήτημα παραμένει το ίδιο: **Ότι δηλαδή, από το +70 Κ. Ε. και μετά επέρχεται αδυσώπητη διαμάχη μεταξύ των Εβραιοχριστιανών και των Φαρισαίων για θρησκευτική και πολιτική εξουσία, καθώς και για ορθή Ιουδαϊκή θεολογία και την ορθή αντιπροσώπευση του Ιουδαϊσμού. Όσον αφορά τους Εβραίους, σ' αυτή την εσωτερική διαμάχη σαρωτικοί νικητές εξήλθαν οι Φαρισαίοι.**

Απ' αυτή την εποχή και μετά διάφορες Χριστιανικές ομάδες και κοινότητες άρχισαν να εμφανίζονται εδώ και 'κει σε διάφορα σημεία της αυτοκρατορίας (αλλά και εκτός αυτής όπως: Αραβία, Μεσοποταμία, Αιθιοπία). Μερικές πρέπει να υπήρχαν και νωρίτερα αλλ' από 'δώ και 'μπρος γίνονται γνωστές. Αυτές, όπως στην αρχή έτσι και τώρα, κατά συντριπτική πλειοψηφία ήταν επηδρωμένες από Εβραίους. Οι υπόλοιποι ήταν ολίγοι Εθνικοί παρείσακτοι! Η κάθε μία έγγραφε ό,τι ήθελε και ό,τι

της ταίριαζε κατά περίσταση. Έτσι δημιουργήθηκαν πολλές Χριστιανικές τάσεις, αντιλήψεις, δοξασίες, θεολογίες, αιρέσεις, αφηγήσεις, μυθοπλασίες, κλπ. Τα γραπτά τους δημιούργησαν έναν κυκλώνα μυθολογιών, εσχατολογιών, αποκαλύψεων, αντιφάσεων και μια αρλουμπολογία δογμάτων πίστεως και ακραίων, πολλές φορές καταστροφικών, ηθικών αρχών. Τα άλλα στοιχεία περί απαρχής του Χριστιανισμού που παρουσιάζουν οι υπόλοιπες θεωρίες που προαναφέραμε, φαίνονται υστερότερα των Νοτζρίμ του 3^{ου} και 2^{ου} αιώνα και των Εβωνιτών του 1^{ου} αιώνα Π. Κ. Ε.. Αυτά πρέπει να μπήκαν στην πορεία από το τέλος του 1^{ου} αιώνα Π. Κ. Ε. και μετά.

Ο «Χριστιανισμός» των Νοτζρίμ και Εβωνιτών εντός της Παλαιστίνης και στα περίχωρά της ήταν ακατάστατος και δεν είχε αποκτήσει μία πλήρως αποκρυσταλλωμένη θεωρητική βάση. Ήταν Ιουδαϊκή αίρεση των εξαθλιωμένων και αγραμμάτων αμ-χαάρτες. Έτσι, από 'δω και 'μπρος, όπου βρέθηκε εκτός Παλαιστίνης και μετά την φρικτή καταστροφή των ετών +66-73 και εντός Παλαιστίνης, αλώθηκε και μεταλλάχτηκε. Με την καταστροφή της Ιουδαίας κατά τα έτη +66-73, η βάση του διαλύθηκε και διασκορπίστηκε, οι ελπίδες του ψυχορράγησαν, η δε Ιουδαϊκή αρχηγία περιήλθε στους Φαρισαίους. Στα εκτός Παλαιστίνης μέρη όπου πάτησε πόδι (Αίγυπτο, Συρία, Μεσοποταμία, Πετραία Αραβία, Μικρά Ασία, Ιταλία, κλπ.), αναμείχθηκε, κατά τόπους και κατά εποχές, με τις διάφορες τοπικές αντιλήψεις και δοξασίες, οικειοποιήθηκε πολλούς μύθους εθνικών και παγανιστών, πολλούς τρόπους λατρείας, τελετουργίας και μυστήρια, μηχανισμούς διοικήσεως, κλπ. Συνεπώς έχασε την καθνή, αρχική Εβραϊκή ομοιογένεια, βάση και αντίληψη και μεταλλάχτηκε σε ένα αλλόκοτο και ανάκατο υβρίδιο. Π. χ. στην Αίγυπτο βλέπομε να υπερτερούν γνωστικιστικά, θεραπευτικά στοιχεία και μερικά στοιχεία από την αρχαία Αιγυπτιακή θρησκεία και μυθολογία. Τα περί ευαγγελισμού, παρθενογεννήσεως, τριήμερου αναστάσεως, ηλιοαστρικών ή αστρολογικών ή αστροθεολογικών στοιχείων, νεκρών, κ. ά., είναι κυρίως Αιγυπτιακής προελεύσεως. Στην Μέση Ανατολή εμφανίζονται τα Μιθραϊκά στοιχεία όπως η θεία ευχαριστία, ο Μανιχαϊσμός, και διάφορα αστρολογικά και μυθολογικά στοιχεία των Χαλδαιο-Βαβυλωνίων, κλπ. Στα κέντρα Ελληνικού πολιτισμού σύντομα κάνουν την εμφάνισή τους τα νεοπλατωνικά, Νεοπυθαγόρεια, Στωικά στοιχεία, κ.ο.κ. Τοιουτοτρόπως η χριστιανική «οδός» κατάντησε ένα περίεργο, ανάκατο και αντιφατικό μείγμα. Ακραιφνής παρέμεινε μόνο ο Παλαιστινιακός Εβωνιτικός Χριστιανισμός ο οποίος όμως εξαλείφθηκε σύντομα από το +73 μέχρι το τέλος του 2^{ου} αιώνα.

Όπως έχομε προαναφέρει οι τρεις μεταφράσεις της *Παλαιάς Διαθήκης* στα Ελληνικά των Εβραίων Ελληνιστών του 2^{ου} αιώνας: του εκ Πόντου προσηλύτου Ακύλα, του Εβωνίτου Συμμάχου και του Εβωνίτου Θεοδοτίωνος, έγιναν προς αντίδραση κατά της τότε χριστιανικής *Παλαιάς Διαθήκης*, η οποία ήταν η λογοκριμένη χριστιανική έκδοση των Εβδομήκοντα(δύο). Αν και τότε αυτές οι μεταφράσεις ανταγωνίστηκαν σθεναρά αυτή την μετάφραση των Εβδομήκοντα(δύο), μόνο αναφορές άλλων και λίγα αποσπάσματα σώζονται σήμερα και έτσι κατά μέγα μέρος δεν μας είναι γνωστές. Αυτό το γεγονός όπως και άλλα στοιχεία φανερώνουν ότι οι Εβραίοι και οι Εβωνίτες Χριστιανοί αντετάχθηκαν στον εξελισσόμενο Χριστιανισμό του 2^{ου} αιώνας με επιχειρήματα και θεολογικές θέσεις. Ο Εβωνιτικός Χριστιανισμός όμως εξαλείφθηκε σύντομα ενώ ο επικρατήσας Χριστιανισμός από τον δεύτερο αιώνα και μετά αναμείχθηκε με γνωστικισμό (Λόγος, κλπ.), με παγανισμό (Θεία Ευχαριστία, Αγία Τριάς, κλπ.), με διάφορες τελετουργίες, κλπ. Από τον 4^ο αιώνα και μετά έχομε την σημερινή διαμόρφωση του Χριστιανισμού που είναι ένα τεράστιο, αλλοπρόσαλλο και καταστροφικό μείγμα αιρέσεων, αντιφάσεων, ανοήτων παραδόσεων και καταστροφικότητας.

Άτομα τύπου Σαούλ-Παύλου με αρχηγικές τάσεις και νεωτεριστικές θέσεις κυριολεκτικά μετάλλαξαν τον καθαρό Εβραϊκό, Παλαιστινιακό Χριστιανισμό. Τα άτομα αυτά και οι προκύψασες νεο-χριστιανικές κοινότητες έχοντας βλέψεις πολιτικής, κοινωνικής και θρησκευτικής επικρατήσεως ή ένστικτα και αισθήματα εκδικήσεως κατά της Ρώμης, φαίνεται ότι συνέλαβαν συνωμοτικές ιδέες και έπραξαν συνωμοτικές και παράνομες ενέργειες, οι οποίες ετιμωρήθηκαν από τις Ρωμαϊκές αρχές. Πολλές ενέργειες, καταστροφικές εντολές και θεολογίες, για τις οποίες κατηγορούνται εντός της διεθνούς βιβλιογραφίας και ιστορίας όπως και σε διάφορα σημεία του ανά χείρας έργου, συνηγορούν υπέρ αυτής της συνωμοσίας! Ο ίδιος ο Παύλος, ο οποίος πολλές φορές συμπεριφέρεται και ομιλεί σαν συνωμότης, με όλη την *Επιστολή Προς Ρωμαίους* που έγραψε από την Κόρινθο, καθιστά σαφές ότι στη Ρώμη υπήρχε Εβραιοχριστιανική κοινότητα για πολύ καιρό προτού μεταβεί αυτός στην πρωτεύουσα (βλέπε και στίχο 15: 20). Αυτό το γεγονός αποδεικνύει τον ισχυρισμό περί υπάρξεως πρωτογενών Εβραιοχριστιανικών και μετ' ολίγον Γνωστικοχριστιανικών κοινοτήτων ανά την αυτοκρατορία Πέραν όμως εικασιών και παραδόσεων κανείς δεν γνωρίζει επακριβώς πως βρέθηκαν Εβραιοχριστιανοί από τόσο ενωρίς στην Ρώμη. Αυτή η άγνοια και η σύνδεση με την μετέπειτα κοινή δράση του Παύλου με άτομα άγνωστα και ύποπτα όπως ο Ακύλας, η Πρίσκιλλα, ο Απολλώς, κ. ά. συνηγορούν υπέρ της συνωμοσίας (*Πράξεις* 18: 2-3, 24, 19: 1, *Προς*

Ρωμαίους 16: 4, Α΄ Προς Κορινθίους 1: 12, 3: 4-6, 16: 12, 19, Προς Τίτον 3: 13. Για περισσότερες λεπτομέρειες σ' αυτό το σημείο βλέπε και: *Η Ύποπτη Παραμονή του Αποστόλου Παύλου στην Κόρινθο*, του Μάριου Βερέττα, Εκδόσεις Μάριος Βερέττας, Αθήνα 2001.). Παρατηρούμε μια έμμονη τάση αυτών των χριστιανών, η οποία εκφράζεται και στις *Πράξεις 25: 10-12, 26: 32*, στην *Προς Ρωμαίους 15: 19-24*, κλπ., να επιδιώκουν συνεχώς την επέκταση προς Δυσμάς και ειδικά την εγκατάστασή τους στην πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας Ρώμη!

Από στοιχεία που προέκυψαν από τις έρευνες μέχρι σήμερα φαίνεται ότι κατ' αυτήν την εποχή, πριν και μετά το +70 Κ. Ε. δηλαδή, υπήρχαν ήδη στην κυκλοφορία και διάφορα άλλα *Ευαγγέλια*, τα οποία ήταν πολύ διαφορετικά από αυτά τα τέσσερα τα οποία πολύ αργότερα εθεσπίστηκαν ως τα μόνα κανονικά. Π. χ., Η *Quelle* (= πηγή, στα γερμανικά) με τα λόγια και ρητά του Ιησού, το *Ευαγγέλιο των Εβιωνιτών*, το *Ευαγγέλιο* το οποίο επικαλείται συνεχώς ο Παύλος, το *Ευαγγέλιο* από το οποίο αντέγραψε ο αρχιαιρεσιάρχης Μαρκίων εκ Σινώπης του Πόντου, κ.ο.κ. Πέραν των πιθανών και περιορισμένων πυρήνων των τεσσάρων κανονικών *Ευαγγελίων* (αν αυτοί οι πυρήνες γράφτηκαν τότε), γράφτηκαν πολλά και διάφορα άλλα *Ευαγγέλια*, τα οποία αργότερα χαρακτηρίστηκαν είτε απόκρυφα, είτε αιρετικά, είτε αντικανονικά, κλπ. Σήμερα γνωρίζουμε την ύπαρξη περί των εξήντα τέτοιων *Ευαγγελίων*. Τελευταία εξεδόθη και το *Ευαγγέλιο του Ιούδα* το οποίο έκανε γερό πάταγο ένεκα των τρομερών και αγεφυρώτων αντιθέσεων του με τα κανονικά *Ευαγγέλια*. Ανεξάρτητα από το τί λέει αυτό το καινοφανές αρχαίο *Ευαγγέλιο*, εκείνο που αποδεικνύεται περίτρανα είναι το ότι οι θέσεις τις οποίες υποστηρίζουμε εδώ έχουν άλλο ένα επιβεβαιωτικό στοιχείο. Το δε *Ευαγγέλιο του Θωμά* παρέχει μια πολύ ισχυρή ένδειξη για την πραγματική ύπαρξη της θεωρητικής *Quelle*!

Πλην όμως, να μην ξεχνάμε ότι τα τέσσερα κανονικά *Ευαγγέλια* που έχουμε σήμερα στα χέρια μας τα αναφέρει με τους τίτλους των και διά πρώτη φορά ο Ειρηναίος ως επίσκοπος Λυώνος το έτος +185 Κ. Ε. Συνεπώς, ως έχουν αυτά σήμερα γράφτηκαν πολύ μετά το +70 Κ. Ε. και όπως φαίνεται όλες αυτές οι παραδόσεις και διαδόσεις περί των γεγονότων γύρω από το έτος +70 Κ. Ε. μεταφέρθηκαν είτε προφορικώς είτε γραπτώς και συμπεριελήφθησαν εκ των υστέρων και εκ του ασφαλούς εντός των κανονικών *Ευαγγελίων*. Η σύγκρουση των Χριστιανών με τους Ιουδαίους - Φαρισαίους ραβίνους είχε αρχίσει πολύ πριν το +185 Κ. Ε. και συνεχίστηκε για πολλά έτη μετά. Έτσι οι προφητείες περί της καταστροφής της Ιερουσαλήμ και του Ναού και όλες οι δήθεν φιλονικίες του Ιησού με τους Φαρισαί-

ους και οι ύβρεις κατά αυτών ήταν πολύ βολικά στοιχεία για τους Χριστιανούς του +185 Κ. Ε στην μάχη τους εναντίον του ραβινικού Φαρισαϊκού Ιουδαϊσμού. Έτσι τα έβαλαν στο στόμα του Ιησού και μέσα στα κείμενα τους εκ του ασφαλούς και επειδή τους συνέφερε! Ακόμα όπως προαναφέραμε, τα κανονικά *Ευαγγέλια* αναθεωρήθηκαν και ξαναγράφηκαν μπόλικες φορές κατά τους επόμενους τρεις αιώνες και πολύ αργότερα. Παρ' όλα ταύτα και αυτά δεν συμφωνούν μεταξύ τους σε πάρα πολλά σημεία και περιέχουν τρομακτικές αντιφάσεις και διαφωνίες. Το έτος +330 Κ. Ε. δεν υπάρχει πλέον τίποτα από τα πρωτότυπα. Όλα τα προηγούμενα αντίγραφα και εκδόσεις των *Ευαγγελίων* μαζί με το μεγαλύτερο και κυριότερο μέρος της Πρωτο-Χριστιανικής βιβλιογραφίας, των τριών πρώτων αιώνων, χάνονται μυστηριωδώς (;) και μέχρι σήμερα δεν έχει βρεθεί τίποτα απ' αυτά.

Εδώ πρέπει να τονίσουμε εν συντομία την τεραστία και αγεφύρωτη αντίφαση μεταξύ των *Ευαγγελίων* και του κηρύγματος του Παύλου. Ενώ ο Παύλος υποτίθεται ότι δρα και γράφει πριν από τους ευαγγελιστές, δεν μας μεταφέρει κανένα ουσιαστικό και συγκεκριμένο βιογραφικό και ιστορικό στοιχείο περί Μεσσία Ιησού όπως δεν μας μεταφέρει και καμία διδασκαλία του. Το μήνυμά του είναι βεβαίως αποκαλυπτικό, άμεσα εσχατολογικό και σωτηριολογικό επικαλυμμένο με μια παράξενη δική του αντιφατική θεολογία. Το γεγονός ότι πέραν της *Καινής Διαθήκης* και αποκρύφων κειμένων κανείς μα κανείς δεν έχει σημειώσει τον Παύλο έχει θέσει πολλά πράγματα υπό αμφισβήτηση. Το όλο ζήτημα είναι τεράστιο και όχι επί του παρόντος. Τα ερωτήματα που προκύπτουν από την αναδίφηση των *Επιστολών* όχι μόνο του Παύλου αλλά και όλων των υπολοίπων της *Καινής Διαθήκης* είναι αμέτρητα, απροσπέλαστα και καθοριστικά. Εδώ αναφέρομε ότι άλλοι αμφισβητούν την ύπαρξή του Παύλου εξ' ολοκλήρου, άλλοι ισχυρίζονται ότι έδρασε και μετά το +70 Κ. Ε., άλλοι αμφισβητούν όλες ή μερικές από τις επιστολές του, κ. ό. κ. Καλούμε τους απολογητές και φωστήρες του Χριστιανισμού να βρουν την πειστική λύση και γεφύρωση σ' αυτά τα τεράστια χάσματα της ιστορίας και της συνέπειας τής μόνης αληθινής και απόλυτης θρησκείας. Για τις στερεότυπες αλλά αστήρικτες απαντήσεις που έχουν μαγειρέψει εδώ και πολλούς αιώνες δεν έχουν προσκομίσει κανένα αποδεικτικό στοιχείο πέραν της πίστεώς των και όλων όσων οι δικοί τους ανά τους αιώνες μετά από πολλές και σκληρές διαμάχες αποφάσισαν τελικά να δεχθούν ως απαντήσεις.

Επανερχόμαστε στα πασίγνωστα επεισόδια, ύβρεις, κατάρες, διδασκαλίες, παραινέσεις, κλπ., κατά των Φαρισαίων που περιέχουν τα κανονικά *Ευαγγέλια*. Αυτά όλα δεν στέκουν θεολογικώς, διότι αυτά δεν είναι γνωρίσματα μιας καλοπροαίρετης

και φιλεύσπλαχνης θεότητας η οποία είναι τέλεια και όλο αγάπη, δεν αντιτείνεται καθόλου στο κακό και συγχωρεί και σώζει το απολωλός. (Βεβαίως οι θεολογικές και ιστορικές αντιφάσεις εντός της *Καινής*, ολόκληρης της *Βίβλου* και της ιστορίας του Χριστιανισμού είναι κάτι το απερίγραπτο σε ποσότητα και ποιότητα!). Ενταύθα όμως υπάρχει η εξής μεγάλη ιστορική αντίφαση. Οι γνωστοί πικρόχολοι διαξιφισμοί του Ιησού με τους Φαρισαίους μέσα στα έτη από το 29 έως ίσως το 36 Κ. Ε. δεν έχουν καμιά θέση, διότι την θρησκευτική και πολιτική εξουσία κατ' αυτή την εποχή την κατείχαν αποκλειστικά οι Σαδδουκαίοι, οι οποίοι εξυπηρετούσαν τα Ρωμαϊκά συμφέροντα. Ο Καϊάφας και ο Άννας ήταν Σαδδουκαίοι. Οι Φαρισαίοι αυτή την εποχή δεν είχαν σπουδαία δύναμη για να δικαιολογούνται τέτοιες ισχυρές επιθέσεις εναντίον τους εκ μέρους του Ιησού, πράγμα που δεν βλέπομε να συμβαίνει κατά των Σαδδουκαίων. Εκτός και ήταν ζηλωτής και ως επαναστάτης κατά της Ρώμης εστράφη κατά της μετριοπάθειας και της αυτοσυγκράτησης των Φαρισαίων, οι οποίοι διέβλεπαν ως μάταια μια επανάσταση κατά της Ρώμης. Αλλά τότε κατά μείζονα λόγο θα έπρεπε να στραφεί πολύ περισσότερο κατά των Σαδδουκαίων που από ολίγον έως πολύ ήσαν εγκάθετοι της Ρώμης. Τέτοιο όμως θέμα με τους Σαδδουκαίους δεν ετέθη πουθενά στα *Ευαγγέλια*. Πέραν τούτου στα *Ευαγγέλια* βλέπομε ότι οι επιθέσεις κατά των Φαρισαίων είναι επί προσωπικής, θρησκευτικής και κοινωνικής βάσεως και όχι επαναστατικής και κατά της Ρώμης. Ως εκ τούτου, η μόνη εύλογη ιστορική και επιστημονική εξήγηση είναι ότι οι διάφοροι ευαγγελιστές έβαλαν αυτά τα στοιχεία μέσα στα *Ευαγγέλια* όταν τα έγραψαν, σε κάποια μορφή, από μετά το 70 Κ. Ε., όπου ως γνωστόν από τότε και μετά οι Σαδδουκαίοι και οι Εσσαίοι έπαψαν να υπάρχουν. Ο λόγος για τον οποίο προέκυψαν αυτοί οι ασύστολοι διαξιφισμοί και η τεράστια φαγωμάρα μεταξύ της Χριστιανικής «οδού» και των Φαρισαίων ραβίνων ήταν το ότι τότε επήλθε εμφύλια διαμάχη για το ποιος απ' τους δύο θα αναλάμβανε την πολιτική αρχηγία και τη νέα θρησκευτική αντιπροσώπευση, κατεύθυνση, και λατρεία του Ιουδαϊσμού. Έτσι οι διάφοροι «ευαγγελιστές» για να δώσουν κύρος σ' αυτά τα στοιχεία, τα έβαλαν στο στόμα του Μεσσίαχ και Θεού των Ιησού ώστε να μπορέσουν να εξυπηρετήσουν κατά το δυνατό καλλίτερα τις ανάγκες και τις επιδιώξεις της αίρεσής των.

Αναφέρομε το εξής στοιχείο το οποίο θεωρούμε πολύ σημαντικό χωρίς να αναπτύξομε το γιατί. Η *Καινή Διαθήκη* αναφέρεται στους Φαρισαίους (-ος) 100 φορές, στους Σαδδουκαίους 14, στον Ιούδα Κανανίτη ή Ζηλωτή 2, στον επαναστάτη Ιούδα τον Γαλιλαίο 1 φορά, στους Σικαρίους 1 και στους Εσσαίους 0 (μηδέν)! Αυτό δε συμβαίνει για μια εποχή (+29-36 Κ. Ε.) κατά την οποίαν οι Σαδδουκαίοι ήταν

αυτοί που είχαν αποκλειστικά τις πρωτοκαθεδρίες και την εξουσία, ως εγκάθετοι της Ρώμης, και οι Ζηλωτές (Κανανίτες), Σικάριοι και Εσσαίοι δημιουργούσαν θρησκευτικά και πολιτικά επεισόδια καθημερινώς στις πόλεις και στην ύπαιθρο, ενώ οι Φαρισαίοι κοιτούσαν τα διαβάσματά τους, τη διδασκαλία τους και τηρούσαν μετριοπαθή και επιφυλακτική πολιτική με καιροφυλακτική επαναστατική στάση. Σκεφτείτε το λιγάκι... Όλα τα Φαρισαϊκά στοιχεία που απαντώνται στην *Καινή Διαθήκη*, τα οποία είναι δυσαναλόγως πολλά, καθαρώς αντανakλούν τις Φαρισαϊκές διδασκαλίες και τις συνθήκες και καταστάσεις που δημιουργήθηκαν μετά το έτος +70 Κ.Ε και τίποτα παραπάνω...

Ένας άλλος σοβαρός λόγος της θεολογικής επικάλυψης όλων των αντι-Εβραϊκών και αντιφαρισαϊκών στοιχείων, οργής, μένους, μίσους, πικρίας, κλπ., των *Ευαγγελίων* με το να τα βάλουν στο στόμα του Υιού του Θεού Ιησού, ήταν και για να εμποδίζουν τις διαρροές από τις ολιγομελείς Εβραιοχριστιανικές ομάδες προς τους πλειοψηφούντες Φαρισαίους μετά την τρομακτική σύγχυση που επήλθε ύστερα από την καταστροφή και την απραγματοποίητη εσχατολογία. Στα *Ευαγγέλια* αυτές οι διαρροές προδίδονται και από τις συχνές - πυκνές εντολές του Ιησού κατά των Φαρισαίων, τις προφυλάξεις από τις διδασκαλίες τους, κλπ., καθώς και από τις προειδοποιήσεις του Ιησού προς τους μαθητές του για διώξεις και προσαγωγές τους σε δικαστήρια, προτροπές για ακλόνητη πίστη μέχρι θανάτου και ασταμάτητες υποσχέσεις προς όλους τους μέχρι τέλους πιστούς με μεγάλες εσχατολογικές ανταμοιβές και ένδοξη νίκη. Προς τους χλιαρούς και μη σταθερούς δίνει υποσχέσεις οργής, μίσους, πικρίας, εσχατολογικής απολογίας, εμετού, και ατελεύτητης τιμωρίας. Σε μερικά σημεία διαβλέπομε κάποια προσέγγιση με πολύ ολίγους διαλλακτικούς Φαρισαίους. Εκτός ανωνύμων στην *Καινή Διαθήκη* έχουμε τους τρεις γνωστούς και ονομαστούς: Νικόδημος, Ευσχήμων Ιωσήφ και Γαμαλιήλ. Παρ' όλο που γι' αυτούς ο λόγος γίνεται για χρόνους πριν το 70 Κ. Ε., επειδή τα γραπτά αυτά εγράφησαν μετά το +70 Κ. Ε. τολμάμε να υποδείξομε ότι και οι αναφορές σ' αυτούς αντανakλούν τις καταστάσεις μετά το +70 Κ. Ε. που περιγράφομε εδώ εν συντομία. Το επεισόδιο της συνομιλίας του Ιησού με τον Νικόδημο (*Ιωάννης* 3: 1-21) αντανakλά όχι μόνο κάποια προσέγγιση αλλά πιθανή μυστική διαρροή μικρής εκτάσεως προς την αντίθετη κατεύθυνση. Το ίδιο ισχύει και με τα διάφορα σημεία στα οποία αναφέρεται ο ευσχήμων βουλευτής Ιωσήφ. Η αφήγηση περί Γαμαλιήλ, *Πράξεις* 5: 34-42, αντανakλά διαλλακτικότητα και κάποια προσέγγιση με τους μετριοπαθείς.

Από το +73 Κ. Ε. μέχρι το +135 Κ. Ε. η χριστιανική αίρεση παραμένει ακόμα

μέσες-άκρες Ιουδαϊκή υπόθεση. Οι χριστιανοί της εποχής αυτής καιροφυλακτούν και περιμένουν την έκβαση κάποιων πραγμάτων και την Δευτέρα Παρουσία! Ο πλήρης διαχωρισμός Ιουδαϊσμού και Πρωτοχριστιανισμού, η δεύτερη και τελική αποστασία δηλαδή, συνετελέσθη το έτος +135 Κ. Ε. Τότε συνετρίβει κυριολεκτικά η Ιουδαϊκή επικράτεια μετά την παταγώδη αποτυχία της δεύτερης μεσσιανικής επανάσταση των Εβραίων κατά των Ρωμαίων, επί αυτοκράτορος Αδριανού. Αυτή τη φορά η επανάσταση οργανώθηκε από τους Φαρισαίους και τα υπολείμματα των Ζηλωτών με αρχηγό τον ψευτομεσσία και απατεώνα Συμεών Μπαρ Κοσίμπαχ τον οποίον ευλόγησε και έχρισε ως Μεσσίαχ του Ισραήλ ο Φαρισαίος αρχιερέας Ακίμπαχ. Η Χριστιανική αίρεση αυτή τη φορά ήταν πολύ επιφυλακτική προς την επανάσταση αυτή. Κράτησε απόσταση από τον Μπαρ Κοσίμπαχ διότι δεν μπορούσε να τον αναγνωρίσει ως Μεσσία. Είχε ήδη δικό της Μεσσία, τον Ιησού, στον ουρανό. Ακόμα και αυτή τη φορά οι Χριστιανοί ανέμεναν την Δευτέρα Παρουσία. και «δεν πήγαν στην Πέλλα»· απλώς περίμεναν την τελική έκβαση της επανάστασης χωρίς να συμμετέχουν σ' αυτήν. Ο Μπαρ Κοσίμπαχ έκοψε πολλά κεφάλια από δαύτους επειδή αρνήθηκαν να συμπολεμήσουν. (Εδώ ο Ευσέβιος δεν παρέχει καμία πληροφορία!). Με τα νέα σημεία των καιρών οι Μεσσιανικές, εσχατολογικές και αποκαλυπτικές φαντασίες τους αναθερμάνθηκαν και καιροφυλακτούσαν. Πλην όμως απέτυχαν οικτρά. Η αποτυχία που επακολούθησε ήταν πολύ πιο τρομακτική από την πρώτη. Η Ιουδαία διαλύθηκε ολοσχερώς και τα λείψανα του Ιουδαϊκού έθνους διασκορπίστηκαν ή επωλήθησαν ως δούλοι. Τότε η Χριστιανική αίρεση «οδός» αντιμετώπισε επειγόντως την άμεση ανάγκη να δημιουργήσει μια νέα θεολογία αφού η παλαιά απέτυχε παταγωδώς. Μετά το τέλος και την τρομακτική αποτυχία και της δεύτερης επανάστασης το 135 Κ. Ε. η μεταλλαγή και διαμόρφωση των Χριστιανών γίνεται έτι περισσότερο έντονη, διαφορετική και αποξενωμένη από τους γονείς τους Νοτζρίμ και τελικά καθοριστική.

Όπως και το έτος 70 Κ. Ε. έτσι και τώρα το ίδιο και χειρότερα, όλες οι αποκαλυπτικές και εσχατολογικές προρρήσεις και αναμονές τους απέτυχαν οικτρά και ο ουράνιος Μεσσίας τους, Ιησούς, δεν επανήλθε στη γη. Μόνο σε ένα πράγμα είχαν δίκιο, ότι δηλαδή, ο Μπαρ Κοσίμπαχ δεν ήταν ο αναμενόμενος Μεσσίας. Έτσι τώρα η δημιουργία μιας νέας θεολογίας κατέστη πια ζήτημα επιβίωσης, ζωής και θανάτου. Νέες αλλαγές, μορφές, τύποι, τροποποιήσεις, μέθοδοι, εσχατολογίες, στόχοι, κλπ, εισήχθησαν. Τότε ξαναπροπαγάνδισαν το τέλος και την ανακαίνιση του κόσμου κατά την Δευτέρα Παρουσία του Μεσσία και Σωτήρος Ιησού, με την διαφορά ότι αυτή τη φορά θα λάβει χώρα εις άγνωστον μελλοντικό χρόνο τον οποίον κανείς δεν γνωρίζει ει μη μόνον ο Θεός Πατήρ. *«Περί δε της ημέρας εκείνης και ώρας*

ουδείς οίδεν, ουδέ οι άγγελοι των ουρανόων, ει μη ο πατήρ μου μόνος.» Ματθαίος 24: 36. Περιέργως ούτε ο ίδιος ο Ιησούς την γνωρίζει, παρ' όλον ότι αυτός θα παρουσιαστεί εκ δευτέρου και είναι Θεός ομοούσιος τω Πατρί!

Παρ' όλα ταύτα οι μεσσιανικές αναμονές με το άμεσο τέλος του υπάρχοντος κόσμου και την εμφάνιση ενός καινούργιου ήσαν τόσο έντονες που συνεχίσθηκαν για πολλά χρόνια μετά. Έχομε πάρα πολλά παραδείγματα εσχατολογικών ομάδων κατά τον δεύτερον αιώνα, λ. χ. των Μοντανιτών και πολλών άλλων, οι οποίοι στο τέλος ευρέθησαν επαίτες στους δρόμους. Αυτό το εσχατολογικό βιολί συνεχίσθηκε και μετά το έτος 1000 Κ. Ε. Τον δεύτερο αιώνα εκτός του αιρετικού Μαρτίνου Μοντανού και οι μεγάλοι πατέρες της χριστιανικής εκκλησίας Ιουστίνος, Παπίας, Ειρηναίος και Τερτυλλιανός βασισμένοι σε δήθεν προφητείες των Παλαιο-Διαθηκικών προφητών Ησαΐα, Ιεζεκιήλ, Δανιήλ, κ. ά, πίστευαν στην άμεση εσχατολογία με την επανεμφάνιση του Μεσσία τους, την ανοικοδόμηση της Νέας Ιερουσαλήμ και την εγκαθίδρυση της χιλιετούς βασιλείας του επί της γης^[19]. Ακόμα μέχρι και σήμερα έχομε πολλά τέτοια παραδείγματα. Οι Μάρτυρες του Ιαχωβά ή Χιλιαστές^[20] και διάφορες ευαγγελιστικές αιρέσεις είναι καθημερινώς σε αναμονή και επιφυλακή!

{^[19] Βλέπε Μεγάλη Αμερικανική Εγκυκλοπαίδεια, τόμος 20, σελίδα 828, λήμμα «Χιλιασμός». Τελικώς αυτοί οι άγιοι και θεοφόροι πατέρες απατήθηκαν οικτρώς! Τί λέτε, περίεργον;}

{^[20] Όπως οι άγγελοι και Γιαζάτας και τα τάγματά τους, ο Σατανάς = Εωσφόρος αστήρ ή Αριμάν, οι διάβολοι = εκπεσόντες αστέρες και τα τάγματά τους, ο δυϊσμός 'καλού και κακού' και η μεταξύ των διακοπη πάλη (που είναι η πάλη των αγγέλων και των Γιαζάτας κατά του Αριμάν και των υπηρετών του) με την τελική νίκη του καλού (βλέπε και *Αποκάλυψις* κεφάλαιο 12), έτσι και ο Χιλιασμός που απαντάμε σε πολλές Εβραιοχριστιανικές αιρέσεις και σε όλον τον Εβραιογνωστικοχριστιανισμό γενικότερα, (βλέπε *Ιώβ*, *Αποκάλυψις* 20: 1-6, και τα κεφάλαια 20, 21, 22, κλπ.) προέρχεται από τον Ζωροαστριισμό του οποίου είναι δόγμα (βλέπε: *Zand-i Vohuman Yasht* 3: 62). Εκεί έχομε διαδοχικές εποχές χιλίων ετών εκάστη των οποίων θα τελειώσει με κατακλυσμό αιρέσεως (ασυμφωνίας) και καταστροφής, μέχρι την τελική καταστροφή του κακού και του πνεύματός του υπό ενός θριαμβευτού βασιλέως της ειρήνης κατά το τέλος της τελευταίας χιλιετούς περιόδου. «Τότε ο Σαοσιγιάντ αποκαθιστά ξανά όλα τα δημιουργήματα αγνά και η

ανάσταση και η ύπαρξη του μέλλοντος λαμβάνουν χώρα.» (Οποία ομοιότητας!). Όλα τα ζωροαστρικά και βαβυλωνιακά στοιχεία μπήκανε στο Εβραϊσμό κατά την Βαβυλώνια αιχμαλωσία και μετά. Η Χριστιανική αίρεση του Εβραϊσμού υιοθέτησε σχεδόν όλα αυτά τα στοιχεία και μετά τα επεξεργάστηκε και παρουσίασε με δικό της τρόπο που δεν απέχει πολύ από τους Ζωροάστρες και τους Εβραίους.}

Επίσης τότε εδόθη η γραμμή να στραφούν «προς πάντα τα έθνη» για να αποκτήσουν περισσότερους οπαδούς, εισφορές χρημάτων, εγκαταστάσεις και στέγες εκκλησιών, κλπ. Δεν υπήρχαν πια οι παλαιστινιακές εγκαταστάσεις των συναγωγών «καχάλ» ούτε ο κορμός του Ιουδαϊσμού επί του οποίου παρασιτούσαν. Έψαξαν και βρήκαν μερικά χωρία περί αποκαλύψεως και αναγνωρίσεως του Ιουδαϊκού Μεσσία και του Θεού Γιαχβέχ όχι μόνο από τους Εβραίους αλλά και από τα υπόλοιπα έθνη εντός των γραπτών του **δευτέρου** και **τρίτου** Ησαΐα (προσοχή όχι του κανονικού Ησαΐα Μπεν Αμώς αλλά των παραχαρακτών της βαβυλωνιακής και μεταβαβυλωνιακής εποχής) και μερικών άλλων προφητών των ιδίων περιόδων. Έτσι και πάλι δι' αυτών των δήθεν προφητειών νόμισαν ότι πέτυχαν την θεολογική κάλυψη που εχρειάζοντο. Αντί της Εβραϊκής Φαρισαϊκής *Μασόρας* κάνουν χρήση της μεταφράσεως των Εβδομήκοντα(δύο) και έτσι δημιουργούν μεγάλες θεολογικές διαμάχες και ιστορικές ρήξεις με τους Ιουδαίους. Σε αντίδραση, τρεις Ιουδαίοι Ελληνιστές, ο Εβιωνίτης Σύμμαχος, ο Ακύλας και ο Εβιωνίτης Θεοδοτίων, μεταφράζουν στα Ελληνικά την *Μασόρα*. Δυστυχώς οι μεταφράσεις των δεν έχουν διασωθεί εκτός ολίγων αποσπασμάτων. Γιατί λέτε άραγε; Ποιος τις εξαφάνισε; ...

Εδώ πρέπει να διευκρινίσουμε ότι η δράση των Αποστόλων και του Παύλου όπως αυτή περιγράφεται στις *Πράξεις των Αποστόλων* και σ' όλες τις *Επιστολές της Καινής Διαθήκης* κατά το μέγιστο μέρος αφορά Εβραίους εντός της Παλαιστίνης και της πλησίον περιοχής καθώς και Εβραίους της διασποράς στα διάφορα μέρη και αστικά κέντρα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και της Μεσοποταμίας. Το όλο εγχείρημα δηλαδή ήταν καθαρή Εβραϊκή υπόθεση και όχι πάντων των εθνών. Κάπου - κάπου εμφανίζονται μερικοί εξ εθνικών όπως, ο Τίτος, ο Κορνήλιος, ο Τιμόθεος, ο Τρόφιμος, ο Νικόλαος, ίσως η Λυδία και ολιγάριθμοι άλλοι. Αν βασισοτούμε στην *Καινή Διαθήκη* αυτοί αποτελούσαν περιπτώσεις εξαιρετικά μεμονωμένες και σχέσεις προσωπικής γνωριμίας και γι' αυτό υπερτονίζονται. Δεν αποτελούσαν καμία δύναμη ή ομάδα με σχετικά μεγάλο αριθμό μελών η οποία προσεχώρησε στον Εβραιοχριστιανισμό. Μάλιστα δε, η πλειοψηφία των Εβραίων της διασποράς είχε υιοθετήσει Ελληνικά και Ρωμαϊκά ονόματα όπως Στέφανος, Ακύλας, Πρίσκιλλα, Σωσθένης, κλπ. Βλέπομε ακόμα και Αποστόλους να αλλάζουν

τα ονόματά τους από Εβραϊκά σε Ελληνικά ή Ρωμαϊκά (Σαύλος έγινε Παύλος, ένας Ιωάννης των *Πράξεων* έγινε Μάρκος, κλπ.). Οι Εβραίοι της διασποράς οι οποίοι ομιλούσαν την Ελληνική ή την Λατινική γλώσσα και είχαν κάποια Ελληνορωμαϊκή παιδεία πολλάκις απεκαλούντο Ελληνιστές. Προς αυτούς τους Εβραίους λοιπόν κατευθυνόταν η δράση και οι *Επιστολές* των Αποστόλων και του Παύλου.

Εδώ προσθέτομε και τα εξής. Ο αυτοκράτωρ Μέγας Ιουλιανός μας δηλώνει καθαρά, στο έργο *Κατά Γαλιλαίων*, ότι ο Ιησούς, ο Παύλος, ο Κορνήλιος (*Πράξεις* κεφάλαιο 10) και ο Σέργιος (*Πράξεις* 13: 7) δεν είναι ιστορικά πρόσωπα. Δεν αναφέρονται από κανέναν και πουθενά. Αυτή είναι και η θέση πολλών ερευνητών και όλα τα περί Παύλου είναι Χριστιανικά παραμυθάκια. Ο Παύλος δεν αναφέρεται από καμιά ιστορική πηγή παρά μόνο στην *Καινή Διαθήκη* και σε απόκρυφες Χριστιανικές ιστοριούλες. Πάει και τελείωσε. Αυτό είναι εξαιρετικά ύποπτο και απίθανο αν δεχθούμε όλη τη δράση που η *Καινή Διαθήκη* αναγράφει πως είχε. Όταν λοιπόν μιλάμε περί Παύλου βρισκόμαστε σε εντελώς ανεπιβεβαίωτη περιοχή. Πολλοί ερευνητές ισχυρίζονται πως αν υπήρχε κάποιος Παύλος αυτός πρέπει να έδρασε μετά την καταστροφή του 70 Κ. Ε. σύμφωνα με τις νέες συνθήκες και τη νέα θεολογία. Διά τούτο οι Εβιωνίτες οι οποίοι παρέμειναν προσκολλημένοι στον Ιουδαϊσμό τον μισούσαν θανάσιμα. Αυτά δε που μας μεταφέρουν οι *Πράξεις* είναι παραποιήσεις και πλαστές διηγήσεις παρορμούμενες από άλλους συγγραφείς, όπως τον Ιώσηπο και τον Φίλωνα, κ. ά.. Μακάρι να ξέραμε τι ακριβώς συνέβη. Πάντως το τελικό συμπέρασμα που βγαίνει μετά βεβαιότητας είναι ότι τα πάντα περί πρωτοχριστιανισμού είναι θολά, ανεπιβεβαίωτα και αμφισβητήσιμα, εκτός και πιστέψομε στα τυφλά αυτά που μας λένε οι Χριστιανοί από τον 4^ο αιώνα και μετά. Αλλά και αυτά είναι γεμάτα με λάθη και πάρα πολλές κραυγαλέες αντιφάσεις που δεν δικαιολογούνται για ιστορικά πρόσωπα. Επομένως και η πίστη σ' αυτά καταντά παράλογη και σχιζοειδής και ουσιαστικά βίτσιο.

Όσα λοιπόν μας περιγράφει η *Καινή Διαθήκη* αφορούσαν Εβραίους μέσα στους οποίους κάπου-κάπου εμφανιζόταν για δικούς του λόγους και κανένας μη Εβραίος. Σημειώνομε ακόμα ότι σύμφωνα με τις σύγχρονες έρευνες και τα συμπεράσματα πολλών Εβραίων ερευνητών αλλά και πολλών Χριστιανών θεολόγων το λεγόμενο βιβλίο της *Αποκαλύψεως του Ιωάννου* ήταν αρχικώς Εβραϊκό βιβλίο που εγράφη από φανατικό Γιαχβιστή Εβραίο ο οποίος μοιρολογούσε την ερείπωση της Ιερουσαλήμ από τους Ρωμαίους το 70 Κ. Ε. (Η ολοκληρωτική καταστροφή της Ιουδαίας συνέβη το 135 Κ. Ε.). Μετά το βιβλίο αυτό υπεκλάπη από τους Εβραιοχριστιανούς, τουλάχιστον κατά μέγα μέρος, οι οποίοι αφού για μερικούς αιώνες του

έκαναν μερικές απαραίτητες μετατροπές, προσαρμογές και προσθήκες το παρουσίασαν ως ιδιόν τους προφητικό βιβλίο^[21] Στον κανόνα της *Καινής Διαθήκης* το έβαλαν κατά το τέλος του τέταρτου αιώνα, μετά τη λήξη της διαμάχης του Ιερού Αυγουστίνου και του Αθανασίου επισκόπου Αλεξανδρείας. Ο μεν πρώτος ζητούσε να συμπεριληφθεί στον κανόνα η *Αποκάλυψις*, ο δε δεύτερος το γνωστικίζον *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον*. Οι δύο αντίπαλοι τελικά συνεφώνησαν να συμπεριληφθούν και τα δύο βιβλία στον κανόνα της *Καινής Διαθήκης* και έτσι έληξε η διαμάχη μεταξύ τους.

[²¹ Όπως αναφέραμε παραπάνω πολλοί μεγάλοι πατέρες της χριστιανικής εκκλησίας του δευτέρου αιώνα βάσισαν την χιλιαστική εσχατολογία τους στους Παλαιο-Διαθηκικούς προφήτες. Αυτός ο ίδιος χιλιασμός επαναλαμβάνεται και στην *Αποκάλυψιν* 20: 1-6, (και η συνέχεια του περιγράφεται στα κεφάλαια 20, 21 και 22).

Όπως έχομε προαναφέρει, πολλοί είναι οι επιστήμονες και ερευνητές, εκ των οποίων μερικοί είναι Εβραίοι, που υποστηρίζουν ότι η *Αποκάλυψις του Ιωάννου* ήταν Εβραϊκό κείμενο αρχικώς το οποίο στη συνέχεια υπεκλάπη από τους Χριστιανούς οι οποίοι του έκαναν τις αναγκαίες χριστιανικές μετατροπές. Ο κορμός τού κειμένου όμως, είναι οι θρηνωδίες και οι κατάρες κάποιου Εβραίου συγγραφέως λόγω της συμφοράς του + 70 Κ. Ε., της καταστροφής της Ιερουσαλήμ και της πυρπολήσεως του Ναού του Γιαχβέχ. Γι' αυτό και παρηγορείται με την σκέψη της αντικαταστάσεως της παλαιάς και κατεστραμμένης Ιερουσαλήμ από μια νέα ουρανοκατέβατη Ιερουσαλήμ διά μιάς θεϊκής επεμβάσεως του Γιαχβέχ, κλπ. Αυτή η επιστημονική εκδοχή, η οποία βασίζεται σε υπέρογκο πλήθος στοιχείων, καταδεικνύει ότι η νυν *Αποκάλυψις του Ιωάννου* είναι ένα διαστρεβλωμένο και ψευδεπίγραφο βιβλίο. Πρόκειται για *Αποκάλυψιν* βρωμερού Ιεζεκιηλικού τύπου και είναι μια από τις πάρα πολλές αποκαλύψεις που έχουν γραφεί και αλλοιωθεί.

Ο ερευνητής Μιχάλης Κοκκινόφτας στο βιβλίο του *Σχέδιο Αρμαγεδδών*, Εκδόσεις Δίον, 2000, έχει κάνει μια πολύ ενδιαφέρουσα και σπουδαία ποσοστιαία ανάλυση επί των λέξεων, της γλώσσας και των χωρίων που χρησιμοποιεί ο συγγραφέας της *Αποκαλύψεως*. Ανεξαρτήτως ολίγων απόψεων, υποθέσεων και εκτιμήσεων που ο συγγραφέας έχει διατυπώσει, μερικά σημαντικά και ελέγξιμα συμπεράσματα της έρευνάς του είναι τα εξής: Η γλώσσα της *Αποκαλύψεως* είναι μια κακίστη χρήση της Κοινής Ελληνιστικής διαλέκτου. Εν κατακλείδι (σελίδες 356-358), αντικειμενικώς υπελόγισε (**αντικειμενικώς**, διότι οι αριθμοί και οι συγκρίσεις είναι αντικειμενικά δεδομένα που μπορούν να ελεγχθούν από τον καθένα και δεν είναι προσωπικές απόψεις) ότι: 97.56% των χωρίων είναι παρμένα από την *Παλαιά Διαθήκη* είτε αυτολεξεί, είτε σχεδόν αυτολεξεί, είτε σε κάποιο βαθμό παραφρασμένα αλλά με το ίδιο περιεχό-

μενο και νόημα προς αντίστοιχα χωρία της *Παλαιάς*. Επομένως μόνον 2.44% των χωρίων της *Αποκαλύψεως* δύνανται να αποδοθούν στον συγγραφέα της! Ως προς τις κύριες λέξεις και έννοιες το 88.21% εξ αυτών είναι δανεισμένες από την *Παλαιά Διαθήκη* και μόνο 11.79% είναι επινοήσεις του συγγραφέως.

Αυτή η ανάλυση αποδεικνύει το συμπέρασμα της υποκλοπής που αναφέραμε παραπάνω, αν και η *Αποκάλυψις* περιέχει μερικές κοινές φράσεις και εικόνες με τα *Ευαγγέλια*, μερικές *Επιστολές* και τα *Απόκρυφα*. Κοινές πηγές αυτών των φράσεων και εικόνων σ' όλη αυτή την βιβλιογραφία είναι η *Παλαιά Διαθήκη* και ή άμεση εσχατολογία του καιρού αυτού εντός των Εβραιοχριστιανικών και Γνωστικιστικών κοινοτήτων. Η ανάλυση αποδεικνύει επίσης το συμπέρασμα του κ. Μιχάλη Κοκκινόφτα ότι η *Αποκάλυψις* δεν είναι κανένα αληθές, ανεξιχνίαστο, δυσχερές, προφητικό, θεόπνευστο, αποκαλυπτικό, κλπ., χριστιανικό, βιβλίο. Αυτή η ψευδής θέση, εδώ και πολλούς αιώνες μέχρι και σήμερα, προπαγανδίζεται από τους Χριστιανούς προς εκφοβισμό των μαζών αλλά και με πολλούς αξιόλογους μορφωμένους στα θύματά των. Απλούστατα πρόκειται για ένα Εβραιογενές, αυθαίρετο, ποταπό, παραμυθολόγημα και αισχρό ρυπαρογράφημα γκρίνιας και εκδικήσεως το οποίο περιέχει υστερότερες (εντοπισμένες) χριστιανικές και εσχατολογικές παρεμβολές. Ο αρχικός Εβραίος συγγραφέας σκοπόν είχε να εκφράσει το πένθος και την θλίψη που του επέφερε η καταστροφή των ετών +66 - 73 Κ. Ε., προς τον Εβραϊκόν θεόν του Γιαχβέχ και να ευχηθεί για σκληρή εκδίκηση εναντίον όλων των ανθρώπων εκτός ολίγων εκ των «εκλεκτών», την οποία αηδιαστικά τον εκλιπαρεί να αποδώσει! Ακόμα οραματίζεται την εμφάνιση μιας Νέας Ιερουσαλήμ τεραστίου μεγέθους και ακατάσχετης φαντασίας. Οι υστερότεροι χριστιανικοί υποκλοπέις, ανασυντάκτες και διορθωτές του αισχροτάτου αυτού βιβλίου δεν είχαν κανέναν άλλον σκοπό παρά την χρήση του διά τον συνεχή και διαχρονικό εκφοβισμό και την στυγνή καταπίεση των χριστιανικών μαζών, από τις ημέρες τους μέχρι τον μυθικό Αρμαγεδδώνα.

Πρόκειται για ένα βλακοδέστατο, αχρειότατο, μιανό συμπίλημα μωρίας με απολύτως καμιά αξίαν εκτός του βραβείου βλακειάς, ατιμίας και πονηρίας που πανηγυρικότατα εισπράττει. Δεν υπάρχει τίποτα το αποκαλυπτικό, το προφητικό ή το ακατανόητο μέσα σ' αυτό το ηλίθιο και αηδιαστικό τερατούργημα, που χρησιμεύει μόνο για την βάρβαρη καταπίεση ανοήτων, αφελών, απλοϊκών και θυμάτων!

Περί διαφόρων χριστιανικών υποκλοπών μελετείστε τουλάχιστον τα εξής μνημειώδη ερευνητικά έργα:

1. Gerald Friedlander, *The Jewish Sources Of The Sermon On The Mount*, Kessinger Publishing.

2. Hyman E. Goldin, *The Case of the Nazarene Reopened*, The Lawbook Exchange Ltd., 1948-2003.
3. Randel Helms, *Gospel Fictions*, Prometheus Books, 1989.
4. Harold Leidner, *The Fabrication of the Christ Myth*, Survey Books, 1999.
5. Albert Schweitzer, *The Quest of the Historical Jesus*, Introduction by James M. Robinson, Collier Books, 1968.
6. Joseph Wheless, *Forgery in Christianity*, Kessinger Publishing.
7. Joseph Wheless, *Is it God's Word?*, Kessinger Publishing.
8. Hayyim Ben Yehoshuah, *Refuting the Missionaries*.]

Η νέα Εβραιογνωστικοχριστιανική θεολογία κάτω από τις νέες συνθήκες και τη συνθλιπτική πίεση της επιβίωσης και του χρόνου μαζί με την αγραμματοσύνη του μικρού αριθμού των περιθωριακών οπαδών της απέβη πρόχειρη, βιαστική, ακατάστατη, παράλογη και αντιφατική. Σε σύντομο χρονικό διάστημα εξελίχθη σε ένα αλλοπρόσαλλο μίγμα του Ιουδαϊσμού και πολλών άλλων ετεροκλήτων θρησκευτικών, παγανιστικών, φιλοσοφικών, μυστικιστικών, κλπ., τάσεων. Εκείνη την εποχή υπήρχαν πάρα πολλές τέτοιες τάσεις, πολλές από τις οποίες ήταν συγκριτικές. Έτσι επακολούθησαν τεράστιες θεολογικές και ιστορικές διαμάχες ανάμεσα σε Χριστιανούς από τη μια μεριά και Εβραίους ραβίνους (Φαρισαίους δηλαδή) και εθνικούς φιλοσόφους και ιστορικούς από την άλλη. Οι επιθέσεις εκατέρωθεν ήταν πολύ σφοδρές. Όπως οι αρχικοί Νοτζρίμ Εβραιοχριστιανοί, έτσι τελικά και οι Χριστιανοί ποτέ δεν εγκατέλειψαν το όνειρό τους να είναι αυτοί οι αποκλειστικοί εκπρόσωποι του ορθού Ιουδαϊσμού. Αυτοί πίστευαν και ακόμα πιστεύουν ότι μόνο αυτοί κατανοούν και ερμηνεύουν σωστά τις Εβραϊκές γραφές. Αμέσως ετέθη και η απροσπέλαστη αμφισβήτηση για την ιστορικότητα του Ιησού η οποία μέχρι και σήμερα δεν έχει καταλήξει πουθενά, παρά τη σαφή δήλωση του αυτοκράτορα Ιουλιανού, στο έργο του *Κατά Γαλιλαίων*, ότι ο Ιησούς δεν είναι ιστορικό πρόσωπο. Για τον ζηλωτή Γιοκχαννάν (Ιωάννης Βαπτιστής) και για τον Απόστολο Παύλο θέμα ιστορικότητας δεν ετέθη. Όμως και γι' αυτά τα δύο πρόσωπα δεν έχουμε αποδείξεις ότι πρόκειται για ιστορικά πρόσωπα. Βλέπετε λείπουν ικανά ιστορικά κριτήρια και για τους δύο. Είναι πρόσωπα εσωτερικής παράδοσης των Εβραιοχριστιανών χωρίς να υπάρχουν ικανά αντικειμενικά ιστορικά κριτή-

ρια δι' αυτά. Έτσι ακόμα και σήμερα γίνονται πολλές αντιπαραθέσεις περί των δύο αυτών ανδρών, αλλά χωρίς θετική τελική απάντηση. Μετ' ολίγον, δεν άργησαν και οι κατά τόπους φυσικές και βίαιες διαμάχες των Χριστιανών με τον κόσμο και τις αρχές της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, κλπ., για πολλούς και διαφόρους λόγους που δεν είναι επί του παρόντος.

Πολύ σύντομα είχαμε ως αποτέλεσμα έναν πολύ μεγάλο αριθμό Χριστιανικών αιρέσεων. Η κάθε μια αγωνίζεται για απόκτηση οπαδών και επικράτηση. Τον 2^ο αιώνα παρ' ολίγον να επικρατήσουν οι Γνωστικοί. Μέχρι το έτος 185 Κ. Ε., κατά το οποίο ο Ειρηναίος εισάγει τον όρο «ορθόδοξος» και επιτίθεται εναντίον των κατά την άποψή του «αιρετικών» και τους αποκαλεί όργανα του διαβόλου, οι Χριστιανικές αιρέσεις υπολογίζονται άνω των εκατό. Σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα η κάθε αίρεση έλεγε ότι της κατέβαινε περί Ιησού και Χριστιανικής θεολογίας και σωτηριολογίας. Αυτό το γεγονός συνηγορεί υπέρ της μη ιστορικότητας του Ιησού. Δεν είναι δυνατόν για ένα ιστορικό πρόσωπο με τόση δημόσια και τρομακτική δράση σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα και στον τόσο μικρό χώρο της Παλαιστίνης να προκύψουν τόσο πολλές σφοδρά αντιμαχόμενες, αντιδιαμετρικές και αλληλομισούμενες απόψεις. Η ολοκληρωτική επικράτηση των «ορθοδόξων» κατέστη δυνατή μόνο στις αρχές του 4^{ου} αιώνα επειδή το επέβαλλε ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος με το επιτελείο του, όπως έχουμε πολλές φορές τονίσει. Παρά την διά εξουσιαστικού καταναγκασμού επικράτηση των ορθοδόξων, οι οποίοι εδημιούργησαν την «καθαγιασμένη τελική» μορφή του Χριστιανισμού και «την μίαν αγίαν, καθολικήν και αποστολικήν εκκλησίαν», επακολούθησαν διωγμοί εναντίον των άλλων αιρέσεων, σφαγές κατά των αρχαίων θρησκειών και ολοκληρωτικές πολιτισμικές καταστροφές. Οι δε αιρέσεις, φαγωμάρες και σχίσματα αυτής της μάστιγας αυξάνονται και πληθύνονται μέχρι και σήμερα κάτω από την θείαν πρόνοιαν του Γιαχβέχ και την φώτιση και καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος!.

Μετά ταύτα, όπως προαναφέραμε, η Χριστιανική θρησκεία άρχισε να παίρνει τη σημερινή μορφή της τον τέταρτο αιώνα με τον αυτοκράτορα Μεγάλο Κωνσταντίνο, τον Ευσέβιο και μια ομάδα συγχρόνων μελετητών. Οι Χριστιανοί την εποχή αυτή, κατά τους πολύ ευνοϊκούς υπολογισμούς του Gibbon που βασίστηκε μόνο στα στοιχεία της Ρώμης, δεν υπερέβαιναν το 5% του πληθυσμού της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Μάλλον πρέπει να ήταν λιγότεροι του 3%, κατά τους υπολογισμούς άλλων ιστορικών, διότι στην ύπαιθρο δεν είχαν καμία επιτυχία.. Τώρα η μορφή του Χριστιανισμού καταντά πολύ περισσότερο μεταλλαγμένη απ' αυτήν που πήρε μετά την δεύτερη αποστασία τούς δύο προηγούμενους αιώνες.

Παρ' όλα ταύτα, δεν οριστικοποιήθηκε μέσα στον τέταρτο αιώνα αλλά εξελισσόταν και μεταλλασσόταν για πολλούς αιώνες μετά· μπορούμε να πούμε μέχρι και σήμερα και ακόμα δεν έχει τελειώσει. Ακόμα και σήμερα δεν ξέρομε τελικά πια είναι η συγκεκριμένη μορφή του. Παρά την απόλυτη και θεϊκή αλήθειά του, εκατοντάδες σύνοδοι, συμβούλια, εγκύκλιοι, αποφάσεις, διατάγματα, δόγματα, σχίσματα, κλπ. άρχισαν τότε και συνεχίζονται μέχρι σήμερα χωρίς να έχουν ξεμπερδέψει την κατάσταση. Νόμοι και ολόκληρες νομοθεσίες θεσπιζόταν για πολλούς αιώνες, ουσιαστικά μέχρι προσφάτως, για να εξαναγκάσουν τον κόσμο να γίνουν και να παραμείνουν Χριστιανοί. Όπου αυτοί οι νόμοι δεν απέδιδαν τα αναμενόμενα αποτελέσματα τότε εφαρμοζόταν τα πρωτοφανή βασανιστήρια, η διά παντός τερατώδους τρόπου θανατική εξόντωση και οι κυριολεκτικοί καταστροφικοί διωγμοί. Η καταβράθρωση κάθε εκφράσεως και επιτεύγματος του αρχαίου κόσμου σε όλα τα μήκη και τα πλάτη όπου επάτησαν οι Χριστιανοί ήταν ολοκληρωτική. Δεν υπήρχε κανένας σεβασμός, λύπη, οίκτος, αναστολή... Τα έκαναν όλα κεραμιδαριό. Πέραν μιας πολύ μικρής και ιδιάζουσας μερίδας του πληθυσμού, οι Χριστιανοί δεν έπεισαν κανέναν διά της πειθούς. Παραλείπομε τις ενταύθα λεπτομέρειες, διότι αυτές αποτελούν ένα γνωστό, τεράστιο, ιστορικό κεφάλαιο το οποίο έχει στοιχειοθετηθεί και εξαντληθεί πλήρως στη διεθνή έρευνα.

Η κατάσταση της συντριπτικής πλειοψηφίας των πιστών που ανήκουν σε όλα τα Χριστιανικά τμήματα και αιρέσεις από άποψη γνώσεως της Εβραιοχριστιανικής βίβλου, της Χριστιανικής παραδόσεως, της ιστορίας της Χριστιανικής πορείας, της κατήχησης, δογματικής, λειτουργικής, αποστολικών κανόνων, κλπ. είναι από αξιοθρήνητη έως εκνευριστική. Αυτό ίσχυε καθ' όλη τη Χριστιανική πορεία και ιστορία. Η συντριπτική πλειοψηφία των Χριστιανών πιστών όχι μόνο δεν κατέχει τίποτε από τα βασικά στοιχεία αυτών των θεμάτων της πίστεως των αλλ' ούτε θέλει να μάθει. Εντοσούτω αυτοί οι πιστοί φανατικοί απαιτούν να επιβάλλονται, να μην ακούνε τίποτα και όποτε τους βολεύει για ιδίους λόγους να καταφεύγουν συνεχώς στην αίρεση. Η μέθοδος της συνεχούς συγχωρήσεως, η οποία δημιουργεί συνεχή ανευθυνότητα, τους έρχεται πολύ βολική. Όταν δε κάποιος τους λέγει ορισμένα πράγματα τα οποία ακούγονται παράξενα ή μη θεμιτά τότε εξανίστανται και ισχυρίζονται ότι ψεύδεται. Αν όμως τους τα επιδείξει στις γραφές τους, τότε αρχίζουν να επικαλούνται άγνοια, άλλες έννοιες, ψευτοαιτιολογήσεις, υπεκφυγές, κλπ. Κύριε δεν έχει σημασία τί γράφει εκεί μέσα! Εγώ πιστεύω! Ό,τι και να λες, εγώ πιστεύω. Πιστεύω διότι φοβούμαι ή δεν ξέρω γιατί! Κλπ. Έτσι έχει προκληθεί μια τρομακτική πνευματική εξαθλίωση της κοινωνίας, η οποία στις μέρες μας έχει λάβει τρομακτικά επικίνδυνες διαστάσεις. Το τί θα προκύψει εντός ολίγου απ'

αυτό το οικτρό χάλι, αποτελεί ένα σοβαρότατο πρόβλημα υπάρξεως.

Όπως και να έχει το ζήτημα, όλη η θεολογική δικαιολογία υπάρξεως του Χριστιανισμού γράφεται επισήμως και διά πρώτη φορά στις Επιστολές του Παύλου, κυρίως *Πρός Ρωμαίους*, *Α΄* και *Β΄* *Πρός Κορινθίους*, *Πρός Εβραίους* κλπ. Με δυο λέξεις μπορεί να αποκρυσταλλωθεί ως εξής. «Ο Χριστιανισμός θεμελιώνεται στο προπατορικό αμάρτημα του Αδάμ και της Εύας και την απολύτρωση του ανθρωπίνου γένους από την αμαρτία, την ολοκληρωτική αρχική κατάρα και την τρομακτική συνεχή οργή του Θεού Πατρός Γιαχβέχ διά της θυσίας τού Υιού του. Διά της πτώσεως των πρωτοπλάστων η αμαρτία και η δράση του Σατανά και των διαβόλων του, ωσάν Πλατωνικές ιδέες, εισήλθαν στον κόσμο και ο κόσμος πρέπει υποχρεωτικά να σωθεί, από την συνεχή και τρομερή οργή του Παναγάθου Θεού, ο οποίος εκτός από τον Αδάμ και την Εύα καταράστηκε όλους τους απογόνους των και ολόκληρη την δημιουργία του «εις πάντας τους αιώνας».

Ο πρώτος θεολόγος και συγγραφέας του Χριστιανισμού, ο Απόστολος Παύλος υπερτονίζει το σημείο αυτό στις επιστολές του και η θεολογία του στρέφεται γύρω απ' αυτό. Εκεί τίθεται η αρχή του όλου εγχειρήματος! Βλέπε π. χ. *Πρός Ρωμαίους* 5: 6-21, κ.α. Ο καταραμένος όφις του μύθου του Παραδείσου και των Πρωτοπλάστων για τους Χριστιανούς είναι ο Σατανάς ο οποίος διαθέτει μυριάδες διαβόλων υπηρετών. Ο Σατανάς και οι διάβολοί του είναι τώρα πανταχού παρόντες στην τέλεια δημιουργία, αντιστρατεύονται τον Παντοδύναμο Θεό και πρέπει να κατατροπωθούν. Έτσι ο Θεός Πατήρ «σωτηρίαν ηργάσατο εν μέσω της γης». Από 'δω και 'μπρος αέναος αγών διεξάγεται κατά του Σατανά και των διαβόλων. Το σχέδιο της σωτηρίας αρχίζει σχεδόν αμέσως μετά την πτώση στο βιβλίο της *Γενέσεως*. Ολόκληρη η διαστρευλωμένη χριστιανική *Παλαιά Διαθήκη* περιγράφει τα φοβερά και τρομερά βήματα αυτού του σχεδίου του Παντοδυναμού. Αυτό κράτησε πέντε με έξη χιλιάδες χρόνια κατά τους εξαιρετικά περίεργους υπολογισμούς που μας παρέχει η *Παλαιά Διαθήκη*. Στην *Καινή Διαθήκη* έχουμε τον τελικό εξευμενισμό της οργής του Φιλευσπλάχνου. Αυτός επιτεύχθηκε διά της σταυρικής θυσίας του «ομοουσίου τω Πατρί» Υιού Του Θεού, Ιησού Χριστού. Για το πως παίχθηκε αυτό το θείο δράμα το οποίο και έκλεισε την τελευταία σκηνή του θεάτρου της σωτηρίας, η *Καινή Διαθήκη* μας προσφέρει τέσσερις περιγραφές. Από 'δω και 'μπρος η Θεότητα εισήλθε ενεργώς εντός του ιστορικού γίνεσθαι της ανθρωπότητας. (Πριν άραγε, απλώς έριχνε καμιά ματιά απ' έξω όπως διεκήρυττε ο αρχιαιρεσιάρχης Μαρκίων;!). Τώρα ο Γιαχβέχ, θριαμβευτής πλέον, έγινε ο πηδαλιούχος της ανθρωπίνης ιστορίας. Αλήθεια, μήπως έχετε μελετήσει πόσο θαυμάσια εξελίχθηκε η ανθρω-

πινη ιστορία από τότε που ο Γιαχβέχ πήρε το πηδάλιο στα χέρια του; Από κει και πέρα αν πιστέψουμε και κολλήσουμε σ' αυτή την «ιστοριούλα» σωθήκαμε και θα κληρονομήσουμε την αιώνια βασιλεία των ουρανών στον παράδεισο και στους κόλπους του Αβραάμ... Αλλιώς, μας πήρε και μας σήκωσε!... Καταδικαστήκαμε αιωνίως στη φλεγόμενη αιώνια κόλαση του Σατανά και των διαβόλων με ακατάπαυστα βασανιστήρια που μόνο η νοσηρά φαντασία των χριστιανών μπορεί ή δεν μπορεί να διανοηθεί... Ο «καταραμένος όφιος» του μύθου του παραδείσου των πρωτοπλάστων τον οποίον η χριστιανική θεολογία ταύτισε με τον Σατανά (ή τον αστέρα Εωσφόρο, που είναι ο πλανήτης Αφροδίτη!) και οι υπηρέτες του διάβολοι (εκπεσόντες αστέρες, διάττοντες και κομήτες!) μας περιμένουν στο άσβεστο πυρ της αιωνίου κολάσεως για να μας περιποιηθούν με κάθε βασανιστήριο που μπορεί ή δεν μπορεί να φανταστεί κάθε νοσηρά φαντασία. Αυτή είναι η θεολογική δικαιολόγηση και καταξίωση του Χριστιανισμού όπως την διατύπωσαν οι φωστήρες του. Αυτή έγινε και η αιτία κάθε βίας, μισαλλοδοξίας, και συμφοράς!

Αυτά όλα είναι βεβαίως η βολική εξήγηση αυτού του αντιεπιστημονικού μύθου από τους Χριστιανούς και η θεολογική δικαιολόγηση της υπάρξεως του Χριστιανισμού. Αυτά όμως έγιναν και αιτία κάθε βίας, μισαλλοδοξίας, συμφοράς και καταστροφής. Είναι ένα απλούστατο παράδειγμα σχιζοφρενικής «λογικής» και καταστροφικής θεολογίας. Η Χριστιανική θεολογία, εκτός από την ύπαρξη των απειραρίθμων και πανταχού παρόντων διαβόλων, δικαιολογεί την ύπαρξη κάθε κακού στον κόσμο (δισεκατομμυρίων επιβλαβών ιών και μικροβίων, εκατομμυρίων ασθενειών, χιλιάδων φυσικών καταστροφών, συνεχών κατασπαράξεων ζώων από άλλα ζώα, απείρων αδικιών, πόνου, θλίψης, πένθους, λύπης, στεναγμού,... και ο κατάλογος συνεχίζεται επ' άπειρον) διά της ατελεύτητης οργής του Θεού της (Γιαχβέχ), ένεκα των ανθρωπίνων αμαρτιών και κυρίως λόγω του προπατορικού αμαρτήματος. Ο Θεός λόγω του προπατορικού αμαρτήματος του Αδάμ και της Εύας καταράστηκε εσαεί ολόκληρη τη δημιουργία Του. Εξακολουθεί συνεχώς να εξοργίζεται μαζί της ένεκα νέων ανθρωπίνων αμαρτιών ώστε να παίρνει συνεχώς εκδίκηση διά των απείρων κακών που δημιουργεί. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, επιτρέπει και στον σατανά και στους διαβόλους υπηρέτες του να σκανδαλίζουν συνεχώς τους ανθρώπους, να τους ωθούν προς την αμαρτία, να τους προξενούν πολλά κακά και έτσι να υπονομεύουν συνεχώς την τέλεια δημιουργία τού Παντοδυνάμου. Π. χ. οι ασθένειες είναι προϊόντα των δαιμόνων (*Ματθαίος 12: 43-45, Λουκάς 11: 24-26, θαυμάστε θεϊκήν σοφίαν: «Όταν το ακάθαρτον πνεύμα εξέλθη από του ανθρώπου, διέρχεται δι' ανύδρων τόπων ζητούν ανάπαυσιν, και μη ευρίσκον λέγει· υποστρέψω εις τον οίκόν μου όθεν εξήλθον· και ελθόν ευρίσκει*

σεσαρωμένον και κεκοσμημένον. τότε πορεύεται και παραλαμβάνει επτά έτερα πνεύματα πονηρότερα εαυτού, και εισελθόντα κατοικεί εκεί, και γίνεται τα έσχατα του ανθρώπου εκείνου χείρονα των πρώτων.»), 13: 10-16, Πράξεις 8: 7, κλπ.), αλλά και αμαρτιών (όπως ομολογείται απανταχού στην Παλαιά Διαθήκη και στον Ιωάννην 5: 14 «... μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χείρόν σοί τι γένηται.»). Μετά όμως γυρνούν οι Χριστιανοί να μας ανακοινώσουν με απόλυτη βεβαιότητα ότι «ο Θεός αγάπη εστί» και ότι ήταν ο Χριστιανισμός εκείνος που έφερε το μήνυμα της αγάπης στον κόσμο. Μας λένε επίσης με «πλήρη γνώση και βεβαιότητα» ότι όλα αυτά τα άπειρα και ανατριχιαστικά κακά τα επιτρέπει ή τα προκαλεί ο Πανάγαθος διά παιδαγωγικούς ή δοκιμαστικούς λόγους ακόμα και επί ανθρώπων που δεν έχουν φταίξει σε τίποτα.

Οι Εβραίοι υπέκλεψαν τον μύθο της δημιουργίας του Αδάμ και της Εύας από την Μεσοποταμία, αλλά του αποδίδουν εντελώς διαφορετική έννοια. Ο μοναδικός Θεός του Αβραάμ και του Μωυσέως, Γιαχβέχ, είναι ο χριστιανικός Θεός. Αυτόν τον θεό οι Χριστιανοί κατάφεραν να μεταλλάξουν σε Αγία Τριάδα πέντε αιώνες περίπου μετά την γέννηση του Θεανθρώπου και κατόπι πολλαπλών σκληρών διαμαχών και συνόδων. Η Παλαιά Διαθήκη δεν μιλάει πουθενά για Αγία Τριάδα όπως μας το πιστοποιούν και οι ίδιοι οι Εβραίοι που την έγραψαν. Συγκεκριμένα μας λένε ότι, πουθενά και ουδέποτε στην Εβραϊκή θρησκεία και παράδοση υπάρχει οιαδήποτε ιδέα περί τριαδικού θεού, πράγμα που παραδέχεται και το επιστημονικό σύγγραμμα *Harper's Bible Dictionary*, Madeleine S. Miller and J. Lane Miller, Seventh Edition, Harper Row, Publishers 1952-1961.

Αυτή είναι εξω-Εβραϊκή σύλληψη και απαντάται σε πολλές άλλες αρχαίες θρησκείες από Αίγυπτο μέχρι Ινδίες. Ας κόπτονται οι Χριστιανοί ότι η Παλαιά Διαθήκη υπαινίσσεται την τριάδα σε δυο - τρία γνωστά χωρία της Γενέσεως, τα οποία αυτοί σκοπίμως παρερμήνευσαν όπως τους βόλευε. Π. χ., Γένεσις 1: 26 «και είπεν ο Θεός· **ποιήσωμεν** άνθρωπον κατ' εικόνα ημετέραν και καθ' ομοίωσιν, και αρχέτωσαν των ιχθύων της θαλάσσης και των πετεινών του ουρανού και των κτηνών και πάσης της γης και πάντων των ερπετών των ερπόντων επί γης.». Εδώ σκοπίμως παρερμήνευσαν τον πληθυντικό μεγαλοπρεπείας «**ποιήσωμεν**» της Εβραϊκής γλώσσας ή τον πληθυντικό της Εβραϊκής Τανάχ (Παλαιάς Διαθήκης) «Ελοχίμ=θεοί», η μάλλον του κατά εποχές Εβραϊκού πολυθεϊσμού. Ακόμα οι Χριστιανοί νομίζουν ότι σε μερικά σημεία στα οποία η Παλαιά Διαθήκη αναφέρει κατά κάποιον τρόπο τον αριθμό «τρία» εννοεί την Αγία Τριάδα! Π. χ., Γένεσις 18: 2 «[ο Αβραάμ] αναβλέψας δε τοις οφθαλμοίς αυτού είδε, και ιδού **τρεις** άνδρες ειστήκει-

σαν επάνω αυτού· και ιδών προσέδραμεν εις συνάντησιν αυτοίς από της θύρας της σκηνης αυτού και προσεκύνησεν επί την γην.» κλπ. Το πώς αυτό το «**τρεις**» εννοεί την Αγία Τριάδα των χριστιανών διαφεύγει της νοημοσύνης κάθε επιστήμονα ερευνητή και κάθε Εβραίου! Ο Μεσσίας ή Χριστός της *Παλαιάς Διαθήκης* και Ιουδαϊκής παραδόσεως ήταν έμπνευση της Βαβυλωνιακής αιχμαλωσίας. Απλώς, ήταν άνθρωπος Δαυϊδικής καταγωγής και όχι εξ Αγίου Πνεύματος, τον οποίον θα απέστελλε ο Γιαχβέχ στους Εβραίους για να αποκαταστήσει το χαμένο κράτος Δαυίδ. Δεν ήταν ούτε Υιός του, ούτε ομοούσιος ή ίδιος με τον Πατέρα Θεό Γιαχβέχ και όλα αυτά τα χριστιανικά δογματικά ακαταλαβίστικα, τα οποία στους Εβραίους ήταν όχι μόνο άγνωστα αλλά και αποκρουστικά..

Για να μη μακρηγορούμε λοιπόν, αναφέρομε ότι οι περισσότερες αδίστακτες διαστρεβλώσεις και εξωφρενικές παρερμηνείες των Εβραϊκών κειμένων που έγιναν, ως επί το πλείστον επίτηδες, από τους Χριστιανούς συνίστανται κυρίως στα εξής σημεία:

1. Σε πάρα πολλές τρομερές παρερμηνείες διαφόρων γεγονότων ή ποιητικών κειμένων.
2. Σε αλλαγές ή λάθος μεταφράσεις διαφόρων σημαντικών λέξεων.
3. Κακή χρήση της Εβραϊκής ή Αρχαιο-Εβραϊκής γλώσσας ένεκα κακής ή ελλιπούς γνώσεως αυτής και της Εβραϊκής παραδόσεως.
4. Σε αλλοιώσεις ή απαλείψεις διαφόρων στίχων, παραγράφων και κεφαλαίων.
5. Σε περί τις 300 προφητείες της *Παλαιάς Διαθήκης* οι οποίες κατηγορηματικά και εξακριβωμένα δηλώνομε ότι είναι: (α) είτε ανύπαρκτες, (β) είτε παραφρασμένες επί τούτου, (γ) είτε τεθιμένες εκτός θέματος επί τούτου, (δ) είτε δήθεν αναφέρονται στον Ιησού Χριστό των *Ευαγγελίων* ενώ αναφέρονται σε άλλα πράγματα, (ε) είτε κείμενα προς τα οποία οι ευαγγελιστές και οποιοιδήποτε άλλοι έγραψαν και προσάρμοσαν εκ των υστέρων σε αντίστοιχα πλασματικά «συμβάντα», έτσι ώστε τα παλαιοδιαθηκικά κείμενα να φαντάζουν σαν προφητείες. Πλαστογραφίες και αλχημείες δηλαδή!

Οι δήθεν προφητείες που είναι παρμένες από την *Παλαιά Διαθήκη* είναι ειδικά επιλεγμένοι, αποσπασμένοι, παραφρασμένοι και διαμορφωμένοι στίχοι για να καλύψουν τις ανάγκες των ευαγγελιστών. Πλην όμως στην *Παλαιά Διαθήκη* υπάρχουν εκατοντάδες άλλοι στίχοι που αναιρούν στους στίχους των προφητειών

και όλη την θεολογία περί Ιησού Χριστού. Οι χριστιανοί απολογητές μας λένε ότι αυτοί οι στίχοι δεν αναφέρονται στον Ιησού Χριστό. Δεν μας λένε όμως και με ποιο κριτήριο ξεχωρίζουν αυτούς που αναφέρονται μέσα σ' αυτό το μπάχαλο που λέγεται *Παλαιά Διαθήκη*! Φυσικά το κριτήριο αυτό είναι: «όσοι στίχοι μεν μας βολεύουν αναφέρονται στον Ιησού Χριστό και όσοι δεν μας βολεύουν δεν αναφέρονται!».

Οι ψευτο-προφητείες αποτελούν από μόνες τους ένα μεγάλο κεφάλαιο εκατοντάδων σελίδων για ανάπτυξη και κατάδειξη του χριστιανικού ψέματος, παραποιήσεως και διαστροφής, που δεν θα το παρουσιάσομε εδώ διεξοδικώς. Περιληπτικά μόνο λέμε: Όλες οι υποτιθέμενες προφητείες που αναφέρονται στην *Καινή Διαθήκη* και υπάρχουν στην *Παλαιάν* αναφέρονται σε εντελώς διαφορετικά πράγματα και όχι στα θέματα των χριστιανικών αφηγήσεων. Έχουν γίνει πλήρεις μελέτες και εκδοθεί πολλά συγγράμματα από πάρα πολλούς επιστήμονες, μεταξύ των οποίων υπάρχουν και πολλοί Εβραίοι επιστήμονες ή ραβίνοι, επί όλων αυτών των δήθεν προφητειών. Εξηγούν με κάθε λεπτομέρεια και πέραν πάσης αμφιβολίας σε τι αναφέρονται και τι θέλουν να πουν όλα αυτά τα εντελώς ξεκομμένα από το περιβάλλον τους και παραφρασμένα αποσπάσματα, τα οποία στην *Καινή Διαθήκη* φιγουράρουν σαν προφητείες. Με μια καλή μελέτη ο καθένας εύκολα μπορεί να αναγνωρίσει σε τι αναφέρονται και τι ακριβώς διατυπώνουν. Ειδικά οι Εβραίοι οι οποίοι τα έγραψαν με τα χεράκια τους έχουν σαφώς αναλύσει σε τι αναφέρονται και τι εννοούν. Δεν περίμεναν την υστερόχρονη χριστιανική αίρεση να τους τα διδάξει! Όπως είπαμε υπάρχουν πάρα πολλά βιβλία και άρθρα, τα οποία επεξηγούν όλα αυτά τα θέματα, για να μελετήσουν και να μάθουν οι ενδιαφερόμενοι αναγνώστες. Αρκετά ευρίσκονται στην βιβλιογραφία μας. Πρωτίστως όμως, ας μελετήσουν επισταμένως την ίδια την *Παλαιά Διαθήκη* σε συνάρτηση με την Ιστορία των καιρών και των συμβάντων εκείνων, και ύστερα ή και ταυτόχρονα μερικές υποβοηθητικές αναλύσεις ερευνητών. Μετά ας εξετάσουν τα αντίστοιχα εδάφια της *Καινής Διαθήκης* και μετά πολύ εύκολα μόνοι τους θα κατανοήσουν όλα όσα εμείς εδώ καταμαρτυρούμε ή παραλείπομε.

Οι περί τους 25 καθηγητές των μεγαλύτερων πανεπιστημίων των Η. Π. Α. που έφτιαξαν την βιντεοταινία *From Jesus to Christ*, ομολογούν ότι αυτές οι προφητείες ήταν εφεύρημα και εγράφησαν μετά το +73 Κ. Ε. Τότε η χριστιανική αίρεση κατέφυγε στην *Παλαιά Διαθήκη* για να βρει και να παρουσιάσει τα έσχατα επιχειρήματά της προς τους ορθοδόξους Φαρισαίους και συνεχιστές τους Ιουδαϊσμού, υπέρ του ισχυρισμού τους ότι αυτοί είχαν στις τάξεις τους τον πραγματικό

Μεσσίαχ, ο οποίος όχι μόνο είχε ήδη έλθει κλπ., αλλά και επρόκειτο να ξανάρθει εντός ολίγου για δεύτερη φορά! Σ' αυτή την σφοδρή και βιαστική αντιπαράθεση τα έκαναν μούσκεμα με την ακαταστασία τους και την σκοπιμότητά τους. Τελικά δεν έπεισαν σχεδόν κανένα Φαρισαίο ή οπαδό των Φαρισαίων και έμεινα ολίγοι και μόνοι.

Η χριστιανική αίρεση (αποκαλούμενη ως *οδός* ή *αίρεσις των Ναζωραίων* και *δαισιδαιμονία* στις *Πράξεις* 9: 2, 24: 5, 22, 25: 19), μετά την καταστροφή του + 70-73, στην προσπάθεια της να αναλάβει αυτή τα ηνία του Ιουδαϊσμού ανέτρεξε στην *Παλαιά Διαθήκη* και πλάσαρε ως προφητείες για τον δικό της Μεσσίαχ (υπάρξαντα ή μυθολογικό) όσα αποσπάσματα εβόλευαν την ακροσφαλή κατάστασή της. Οι προφητείες αυτές ευρίσκονται εντός των *Ευαγγελίων* κυρίως, και ολίγες εντός των υπολοίπων βιβλίων. Μερικές εξ αυτών δεν υπάρχουν πουθενά στην *Παλαιά*. Όσες υπάρχουν, είναι παραφρασμένες και αφορούν τον Ιουδαϊκόν λαό, τους αρχηγούς του, τον προφήτη που τις γράφει ή συγγενικά του πρόσωπα και άλλα διαφορετικά θέματα. Οι χριστιανοί απέσπασαν τα κείμενα αυτά, τα προσάρμοσαν ή τα παράφρασαν και μετά τα εκόλλησαν στον δικόν τους μυθολογικό Ιησού Χριστό. Σε άλλες περιπτώσεις έπλασαν και κατέγραψαν ένα φανταστικό συμβάν που να ταιριάζει και έτσι να φανεί ότι εκπληρώθηκε μια δήθεν προφητεία κάποιου κειμένου της *Παλαιάς*.

Αξιοπαρατήρητο είναι το γεγονός ότι ενώ **το όνομα Ιησούς** (το οποίο σημαίνει ο Γιαχβέχ σώζει ή ο Γιαχβέχ σωτήρ μου) το συναντάμε πολλές φορές μέσα στην *Παλαιά Διαθήκη* (π. χ. στον *Ιησού του Ναυή*, στον *Ζαχαρία*, κ. α.), παρ' όλα ταύτα δεν αναγράφεται σε κανένα απ' όλα αυτά τα ξεκομμένα δήθεν προφητικά αποσπασματάκια της *Παλαιάς Διαθήκης* τα οποία στην *Καινή* αναφέρονται σαν δήθεν προφητείες περί του υποτιθεμένου προφητευθέντος Ιησού Χριστού. Με μια προσεκτική μελέτη εύκολα βλέπομε ότι αυτά τα αποσπάσματα σε καμία περίπτωση δεν αναφέρονται στον Ιησού Χριστό, ούτε καν τον υπονοούν! Αν κανείς αμφιβάλλει γι' αυτό, δεν έχει παρά να αντιπαραβάλλει πιστά ολόκληρα τα κείμενα της *Παλαιάς* (και της *Μασόρας*) με τα αντίστοιχα της *Καινής*! Μετά ας γράψει καθαρά και αντικειμενικά μια μεγάλη διατριβή επ' αυτού του εκτενούς και σπουδαίου θέματος, αφού εμείς αδυνατούμε να την παραθέσομε εδώ λόγω χώρου και χρόνου.

Σ' αυτό το σημείο, επιθυμούμε να κάνομε και την εξής ερώτηση: Ενώ οι Χριστιανοί ισχυρίζονται (ψευδώς ή εσφαλμένως βεβαίως) ότι η *Παλαιά Διαθήκη* περιέχει εκατοντάδες προφητειών για τον Ιησού Χριστό, αυτές φτάνουν μέχρι και την σταύρωσή του! Μετά τί έγινε; Διατί δεν μας παρέχει καμιά προφητεία για την

αποκαθήλωσή του, την ταφή του (εκτός ίσως μία), τον κενό τάφο, την ανάστασή του, τις Μυροφόρες, τις επανεμφανίσεις του, την ανάληψή του, την δευτέρα παρουσία του, την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος, κλπ; Τί συμβαίνει μ' αυτά τα βαρύγδουπα «γεγονότα»; Δεν ήταν αυτά τα «γεγονότα» άξια προφητειών από τον Μωυσή, όλους τους προφήτες, τους ψαλμούς, κλπ., ή γι' αυτά η προφητική ικανότητα και θεοπνευστία στέρεψε; Αναμένουμε την απάντηση των θεολόγων! Εμείς, κατόπιν εκτενής έρευνας, ξέρομε την δική μας! Όπως φαίνεται ο μύθος της αναστάσεως κλπ. ανεπτύχθη μετά την συγγραφή των προηγούμενων προφητειών ή στην *Παλαιά Διαθήκη* δεν βρέθηκαν κειμενάκια που να ταιριάζουν σ' αυτόν. Τα θεολογικά αυτά θέματα δεν ήταν ακόμα της μόδας τα έτη +70-73· έγιναν μετα.

Αυτά τα υποτιθέμενα συγκλονιστικά γεγονότα επλάσθησαν και προσετέθηκαν στις χριστιανικές αφηγήσεις αργότερα όταν πλέον η μόδα των προφητειών είχε λήξει και δεν είχε πλέον νόημα ή αποτέλεσμα! Η διαμάχη Χριστιανών και Φαρισαίων είχε πλέον κρίνει του Φαρισαίου ως συντριπτικούς νικητές και ως τους νέους καθοδηγητές του Ιουδαϊκού λαού. Αυτή η πρόσθεση λοιπόν πρέπει να συνέβη μετά την τρομακτική αποτυχία της δεύτερης επανάστασης των Ιουδαίων κατά των Ρωμαίων το +135. Τότε ακριβώς έγινε και το τελικό και αμετάκλητο σχίσμα Χριστιανισμού - Φαρισαϊσμού και δεν υπήρχε πλέον χρεία περισσοτέρων προφητειών για να πείσουν κανένα. Από τότε και μετά οι Χριστιανοί ξανάγραψαν τα *Ευαγγέλια* τους μπόλικες φορές και παρέμειναν με την εσχατολογία τους και την προσμονή της Δευτέρας Παρουσίας. Το τελικό αποτέλεσμα ήταν ότι τα *Ευαγγέλια* τους δεν είναι θεόπνευστα κείμενα όπως επιμένει το δόγμα τους, αλλά μια κυριολεκτική σαλάτα! Γι' αυτό είναι τέσσερα και όχι ένα σωστό και πλήρες.

1. Σε προσθήκες διαφόρων κεφαλαίων και 10-12 μεταβαβυλωνιακών βιβλίων στον κανόνα της *Παλαιάς Διαθήκης* ως Δευτεροκανονικών, τα οποία ο Ιουδαϊσμός και υστερότερα ο Προτεσταντισμός απέρριψαν ως μη κανονικά και υπόπτου προελεύσεως.
2. Στην κατάταξη του ψευδεπιγράφου βιβλίου του Δανιήλ (που γράφτηκε κατά τα έτη 167-164 Π. Κ. Ε.) στους προφήτες, ενώ για του Εβραίου θεωρείται ύποπτο και διά τούτο το κατέταξαν απλώς στα γραπτά (αγιόγραφα) και όχι στους προφήτες.
3. Στην καταστροφή πρωτοτύπων πηγών και στην κατόπι δημιουργία αναμασημάτων, τα οποία σε πολλές περιπτώσεις που κατέστη δυνατόν, η έρευνα απέδειξε ότι διαστρέφουν τα αρχικά κείμενα. Π. χ., δεν έχομε το πρωτότυπο της μετάφρασης της *Παλαιάς Διαθήκης* των

Εβδομήκοντα(δύο) αλλά ότι μας παρέδωσαν γι' αυτήν μετά τον τέταρτο αιώνα, ούτε τις μεταφράσεις του Συμμάχου, του Ακύλα και του Θεοδοτίωνος (εκτός από ελάχιστα αποσπάσματά τους και αναφορές άλλων), την *Ιτάλα*, την Ιστορία του Ηγησίππου, τα γραπτά του Παπία, του Ωριγένους και χίλια δυο άλλα συγγράμματα...

Έτσι λοιπόν οι κύριοι Χριστιανοί απολογητές και θεολόγοι χρησιμοποιούν τα Εβραϊκά θρησκευτικά κείμενα οσάκις και όπως τους βολεύουν, ενώ όταν δεν τους βολεύουν ισχυρίζονται ότι οι Εβραίοι δεν τα έχουν εννοήσει ορθώς. Αυτοί δηλαδή που τα έγραψαν και τα έζησαν διά μέσου των αιώνων δεν καταλαβαίνουν τί γράψανε και δεν ξέρουν τα βιώματά τους, αλλά θα τους τα εξηγήσουν καλλίτερα οι αιρετικοί και οι παρείσακτοι. Όπως ανωτέρω αναλύσαμε οι Εβραίοι Νοτζρίμ και οι πρώτοι Εβραιοχριστιανοί καιροφυλακτούσαν να αρπάξουν την θρησκευτική και πολιτική εξουσία του Ιουδαϊσμού χωρίς τελικά να τα καταφέρουν. Από τον δεύτερο αιώνα Κ. Ε. μέχρι και σήμερα όμως βλέπουμε συνεχώς τους μεταλλαγμένους σε Χριστιανούς αποστάτες και τους μετέπειτα ιδιόρρυθμους και συνεχώς μεταλλασσομένους Χριστιανούς να ισχυρίζονται ότι αυτοί είναι οι μόνοι σωστοί εκπρόσωποι και κληρονόμοι της θρησκείας των γονέων τους Ιουδαίων και ότι ο παγκόσμιος Ιουδαϊσμός οφείλει να γίνει μέρος του Χριστιανισμού, είτε με το καλό είτε με την ωμή βία, αν επιθυμεί να σωθεί. Ουδέποτε εγκατέλειψαν αυτήν την ιδέα και οι σωτήριες βιαιοπραγίες των Χριστιανών κατά των Εβραίων αρχής γενομένης με τον ίδιο τον Κωνσταντίνο μέχρι και πρόσφατα είναι ίδιες και χειρότερες με αυτές που διέπραξαν κατά οποιασδήποτε άλλης αίρεσης ή θρησκείας. Ο Κωνσταντίνος πρώτος εξέδωσε ένα καταδικαστικό μνημόνιο κατά των Εβραίων ως «θεοκτόνων». Εντός ολίγου ο Ιωάννης Χρυσόστομος ωρύεται εναντίον τους! Από τότε και μετά οι Χριστιανοί έγιναν τα κάκιστα παιδιά που εστράφησαν με πρωτοφανή βία, μίσος και φονικότητα κατά των γονέων τους και προσπάθησαν πολλάκις να τους εκτοπίσουν και να τους επιβάλλουν αυτά που πιστεύουν! Έτσι εδημιούργησαν μια οικτρή, αμήχανη και καταστροφική ψυχολογία μεταξύ των ιδίων και των γονέων τους!

Αν εξαιρέσουμε το γεγονός ότι η σέκτα των Νοτζρίμ - Εβιωνιτών ήταν από την αρχή γνήσια υπόθεση και αίρεση του Ιουδαϊσμού εν συγκρίσει με τούς επικρατούντες Ιερείς, Σαδδουκαίους και Φαρισαίους και ενδιαφερόταν μόνο για τα Ιουδαϊκά θρησκευτικά, κοινωνικά και πολιτικά θέματα, η ειρηνική συνύπαρξη του Χριστιανισμού με τον ραβινικό Ιουδαϊσμό μετά το 135 Κ. Ε. ήταν αδύνατη και για έναν άλλον λόγο. Ο Εβραϊσμός - Ιουδαϊσμός ήταν θρησκεία διά το έθνος των

Εβραίων από αρχαιοτάτων χρόνων. Παρ' όλον ότι μέσα σε μια χιλιετία εγνώρισε μεταβολές, εξελίξεις και προσαρμογές, οι Εβραίοι την έφτιαξαν μόνοι τους και την έκοψαν και έραψαν στα μέτρα τους. Δεν τους την επέβαλε κανένας έξωθεν. Σύμφωνα με το αυθαίρετο και απόλυτα ρατσιστικό αξίωμα που έθεσαν, ήταν ο «εκλεκτός λαός του μοναδικού δικού των Θεού». Οι άλλοι λαοί ήταν «γκογίμ» δηλαδή αγέλη, που οι Εβδομήκοντα(δύο) κακώς μετέφρασαν διά της λέξεως «εθνικοί». Μόνο αν γινόταν δούλοι των Εβραίων ή υποδεέστεροί τους, ή έπαιρναν ασυζητητί την Εβραϊκή φώτιση, μόνο τότε θα έβρισκαν κάποια χάρη δίπλα τους. Έτσι παρά τις θεολογικές διαφορές που οι διάφορες τάσεις των είχαν και παρά τις διαφορετικές ερμηνείες και παρερμηνείες που έδιναν στον *Νόμο και τους Προφήτας*, μόνο βάσει αυτού του γεγονότος δεν ήταν δυνατόν οι εθνικιστές Εβραίοι να δεχθούν έναν Χριστιανισμό υβρίδιο, ο οποίος αυτοαποκαλείτο «*Νέον Ισραήλ*» και που προσπαθούσε να κατασπαράξει όλα τα έθνη ανεξαιρέτως κάτω από μια καινοφανή, ιδιότυπη, αιρετική Εβραϊκή πίστη που θα δεχόταν αρχηγούς και εξ εθνικών. Πώς να δεχτούν κάτι τέτοιο όταν είχαν υπάρξει για αιώνες υποτελείς σε Ασσυρίους, Βαβυλωνίους, Πέρσες, Επιγόνους του Μεγάλου Αλεξάνδρου και Ρωμαίους; Ο εθνικισμός τους και η θρησκευτική αποκλειστικότητά τους δεν τους το επέτρεπαν! Μελετώντας τις *Πράξεις των Αποστόλων* και τις *Επιστολές* βλέπομε καθαρά ότι ο Παύλος με το κήρυγμά και την δράση του, παρ' όλον ότι χρησιμοποιούσε κάθε δόλο, ψεύδος, βία, πανουργία και στρεψοδικία, είχε μηδαμινά αποτελέσματα όχι μόνο μεταξύ των Εθνικών αλλά μεταξύ των Ιουδαίων τόσο της Παλαιστίνης όσο και της Διασποράς. Η δράση του παρέμεινε παράνομη και εξωμοτική για τους Ιουδαίους, ύποπτη και ανόητη για τους μη Ιουδαίους, τα δε κηρύγματά του ανόητα και ανακόλουθα.

Ιωάννης Νεοκλής Φιλάδελφος Μ. Ρούσσο